

Pomirtinio Gyvenimo Viltis

Pomirtinio Gyvenimo Viltis

(Hope Beyond the Grave—Lithuanian)

Printed in U. S. A. by
DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
East Rutherford, New Jersey

SKYRIUS 1

KAS YRA MIRTIS?

MIRTIS yra didžiausias žmonijos priešas; ir iš visų žmogui prieinamų informacijos šaltinių tik Biblija tesuteikia mums aiškių žinių apie ateitį, kuriuos šitas baisūnas nužudė. Dievo Žodyje yra pažadėtas laikas, kuriuo mirties daugiau nebebus ir delto mirusieji bus vėl gyvi. (Apreiškimo 21:4; Jono 5:28) Susipažinimas su Sutvertojaus pažadais mirštančiai padermei, turėtų būti tikra paguoda tiems, kurie liūdi delei savo mylimų mirusiųjų.

Kaip pati mirtis yra baisi, taip pat ir beveik visuotinas netikrumas apie tai, kas bus po mirties. Kas darosi su žmogumi tuojau kai jo širdis nustoja pulsuoti? Ar toks asmuo dar tebėra gyvas kokių nors slaptingu būdu ir ar jis lakioja aplinkui laidotuvių koplyčioje, kuomet jo draugai susirenka apraudoti jo atsiskyrimą? Arba jis (ar ji) nuskrido kur nors į kokią nežinomą "gražybės salą"? Arba, jei numiręs asmuo nebuvo krikščionis, ar jis dabar atsidūrė į dvasininkų sugalvotą pasmerktųjų buveinę, kurioje jis turės kentėti amžinas kančias pragaro ugnyje ir sieroje?

Šitų ir panašių klausimų mes niekaip negalime visai pašalinti iš savo minčių. Ir nors daugelis mūsų esame paguosti dalinai įsitikinimu, kad didžiuma artimų mūsų mirusiųjų draugų buvo geri žmonės ir delto, sulig mūsų įsitikinimu, dabar turėtų būti laimingi danguje;

tačiau mes visi turėjom kai kuriuos draugus arba gimines, kurie numirė nepriklausydami prie nublankusios tiesatikių tikybos ir praktikos, ir delto kyla klausimas, kas atsitiko su jais? Ar jie dabar kankinasi, arba yra laimingi?

Mokslas Nepatiekia Jokios Vilties

Mokslas sako, kad nėra jokio pagrindo manyti, kad žmogus yra gyvas po to kai jo širdis nustojo pulsuoti. Šitame materializmo amžiuje daugelis sutinka su tokią išvadą. Mokslininkai tvirtina, kad tarp gyvybės principo žmoguje ir žemesniuose gyvunuose nėra jokio skirtumo; kad aukštesnė išmintis žmoguje randama ne dėl padavimo keliu atėjusios teorijos, sakančios kad žmogus turįs savyje kokią tai slaptingą gudrybę, vadinama "siela" arba "dvasia," bet dėl to, kad jis turi aukštesnę ir tobulesnę kūną negu žemesnieji sutvėrimai.

Dabar pažiūrėkime į kaikuriuos Šventojo Rašto tekstus, kurie aiškiai parodo kad mokslas sako teisybę, kuomet kalba apie dabartinį mirusiųjų stovį. Pamokslininko 9:5 skaitome: "Nes gyvieji žino kad jie mirs; mirusieji gi *nieko daugiaus nebežino*." Panašiai kalbama Psalmėje 49:10-12 — "Jis matys kaip išminčiai numirs, kvailiai ir paikieji drauge pragaiš ir paliks kitiems savo turtus. Kapai bus jų namai amžiams, jų buveinės kartų kartoms, nors savo vardais jie buvo pavadinę žemes. Tačiau žmogus, kad ir kaip garbingas, neišlieka; jis prilygsta gyvuliams, kuriuos sunaikina."

1 Mozės 2:7 pasakyta, kad "Viešpats padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo nosį gyvybės kvapą ir žmogus pasidarė gyva siela." Vėliau, tai pradiniai tobulai porai nusidėjus,

Dievas pasakė: "Savo veido prakaite tu valgysi duoną iki nesugrįši į žemę iš kurios esi paimtas, kadangi tu esi dulkė ir dulkėmis pavirsi." (1 Moz. 3:19) Psalmėje 146:4 Dovidas kalba aiškiai apie padėtį tų, kurie sugrįžta į dulkes. Mes paduodame ištrauką: "Jo dvasia išeina ir jis grįžta į savo žemę ir tą pačią dieną žūna visos jo mintys." Jei suprantame kas parašyta, tai jau nebelieka jokių abejonių, kad čia pasakyta, kad numiręs žmogus yra visai be sąvokos, nes jo mintys yra žuvusios.

Pažiūrėkime dar kartą į Psalmisto žodžius – "Jo dvasia išeina ir jis sugrįžta į savo žemę." Jei žmogus, kaip gyva ir jaučianti esybė, buvo sutvertas suvienijant medžiaginį kūną su gyvybės dvasia, rodos, būtų protinga manyti kad tada kai šituo du elementu vėl atsiskiria, gyvybė turi paliauti. Ir tikrai taip pasakyta Šventraščio ištraukoje: "Tą pačią dieną žūna visos jo mintys."

Kai kas gali galvoti apie "gyvybės dvasią," manydamas kad gal ji yra pramanytasis kas nors, kuri pasilieka gyva kūnui numirus. Mes paliksime temą apie "sielą" paskesniam apsvaistymui, bet dabar išnagrinėsime tekstą, kuris apibūdina mirties *veikmę* ir galutinai parodo, kas pasidaro su anais dviem elementais, kuriuos dieviškoji tveriančioji išmintis sujungė, kad patiekti žmoginę gyvą esybę. Tekstas šitaip skaitosi: "dulkės sugrįš į žemę, iš kurios yra, ir dvasia eis atgal pas Dievą, kurs ją davė."—Pam. 12:7.

Tikrą šito teksto supratimą patiekia žodžiai "sugrįš" ir "eis atgal," kuriais kalbama apie kūną ir dvasią. Apie kūną pasakyta kad sugrįš į žemę, delto kad kūno elementai pradiniai buvo

paimti iš žemės. O jeigu dvasia turi vėl *sugrįšti pas Dievą*, tai reikia suprasti kad ji buvo pas Dievą pirma negu įėjo į žmogaus kūną. Jei būti pas Dievą reiškia būti danguje, tai reikėtų manyti, kad čia paminėtoji “dvasia” yra sąmoninga esybė, galinti džiaugtis dvasiniame danguje; o jei taip, tai reiškia kad kiekvienas iš mūsų turėjome būti tame pat dvasiniame danguje pirm mūsų užgimimo, kitaip juk nebūtų galima sakyti kad mes “sugrįštame” kuomet mirštame.

Kas Tikrybėje yra “Dvasia”

Ebrajų žodis čia išverstas “dvasia,” yra *ruvach*. Profesorius Strongsas, ebrajų ir graikų kalbų žinovas, sako kad žodis *ruvach* reiškia “vėjas” arba “kvapas.” Tas pats ebrajų žodis yra išverstas “kvapas” 1 Mozės 7:15, kur pasakyta kad tą patį kvapą turi visi gyvuliai. Mes cituojame: “Įėjo pas Noę į skrynią po du iš kiekvieno sutvėrimo, kuriame buvo gyvybės kvapas”—*ruvach*. Jei manytumėm kad žmoguje gyvybės kvapas arba dvasia reiškia protingą esybę, kuri palieka gyva kuomet kūnas miršta, tai reikėtų suprasti kad ir žemesnieji gyvunai turi ką nors panašaus, niekad negalinčio numirti.

Bet protaujant sutiktinai su Dievo Žodžiu, visa pasidaro aišku. 1 Mozės 2:7 pasakyta, kad Dievas sutvėrė žmogų iš žemės dulkių ir “ikvėpė į jo nosį gyvybės kvapą.” Kuomet gi gyvybės kvapas susijungė su kūnu “žmogus pasidarė gyva siela.” Aišku tad, kad tada kai kūnas sugrįšta į žemę ir gyvybės kvapas sugrįšta į savo pradinę versmę, pas Dievą, kurs ją davė, tai toki ypata virsta tuo, kuo ji buvo pirm gimimo — į visišką nebuvimą.

Galutinam šito klausimo išrišimui mes turime tik perskaityti Pam. 3:19-21, kur tas pat ebrajų žodis *ruvach* pasikartoja; čia pasakyta kad tas pats žmonių ir galvijų kvapas po mirties nueina į tą pačią vietą. Mes paduodame ištrauką: “Nes vienoks mirimas ir žmogaus ir galvijų ir lygus vienų ir kitų likimas. Kaip žmogus miršta, taip ir jie miršta. Visi turi tą patį kvėpavimą, ir žmogus neturi nieko daugiau už gyvulį; visa pavergta tuštybei, ir visi nueina į vieną vietą. Iš žemės padaryta ir taip pat į žemę grįšta. Kas žino ar žmonių vaikų dvasia žengia aukštyrų ir ar gyvulių dvasia žengia žemyn.”

Naujojo Testamento užrašai mirties klausimu pilnai sutinka su Senojo Testamento liudijimais. Jėzus įrodinėjo kad mirusieji yra be sąvokos ir todėl sulygino juos su miegančiais. Jono 11:1-46 mes turime labai puikų aprašymą apie Lozorius, Jėzaus prietelį, sirgimą, jo mirtį ir pabudinimą. Morta ir Marija, Lozorius seserys, buvo Viešpaties draugės ir jų broliui susirgus, jos pranešė apie tai Jėzui, manydamos kad jis tuojau atvyks joms gelbėti.

Bet Jėzus nesiskubino tuojau ateiti prie Lozorius lovos ir užtrūko. Kelioms dienoms praėjus jis tarė į savo mokytojus: “Mūsų draugas Lozorius yra užmigęs, bet aš einu jo pažadinti iš miego.” Jo mokytiniai nesuprato, manydami kad Jėzus kalbėjo apie tikrąjį miegą. Tuomet Jėzus pasakė aiškiai: “Lozorius *numirė*.” Priėjęs prie Lozorius kapo Jėzus kalbėjo į numirėlį garsiai ir tarė: “Lozoriau išeik!” Toliau pasakyta, kad “numirėlis išėjo.” Čia nėra nė prisiminimo kad Lozorius “siela” buvo dangaus laimėje arba pragaro kančiose. Raštas parodo kad jis buvo užmigęs mirties miegu.

Taip Jezus tikėjo ir taip mokino.

Aprašyme apie pažadinimą Lozoriaus iš mirties miego mes atkreipėme dėmesį į faktą, kad pomirtinio gyvenimo viltis yra užtikrinime jog yra prisikėlimas iš numirusiųjų, o ne svajonėse kad žmogus turi savyje įgimtą nemirtinumą. Apaštalas Povilas pilnai sutinka su šituo pareiškimu. 1 Korintiečiams 15:12-18 jis įrodinėja, kad jei nebūtų prisikėlimo iš numirusių “tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę.”

Apreiškimo knygoje mes randame tokį pat aiškinimą apie nesąmoningą mirusiųjų stovį. Pavyzdžiui Apreišktojas sako: “Jūra atidavė joje buvsius mirusiuosius, mirtis ir pragaras davė savo mirusius, kurie juose buvo.” (Apr. 20:13) Klausimą apie pragarą paliksime vėlesniam apsvarstymui. Užteks dabar pabrėžti, kad sulig ką tik paminėtuojų tekstu, esantieji Biblijos “pragare,” yra tikrai *numirę*. Tas reiškia kad jie nėra kur nors gyvi ir nėra kankinami. Šitie Šventraščio žodžiai parodo, kad mirusiųjų viltis yra jų *išvedimas iš pragaro*—prikėlimas į gyvenimą.

Taigi trumpas atsakymas į klausimą, Kur yra mirusieji? yra toks, kad jie dabar yra be sąmonės; kad visa pomirtinio gyvenimo viltis susikaupia Šventajame Rašte patiektajame užtikrinime, jog panaudojant beribę didžiojo Tvėrėjo galybę, kuri bus pavartota per dieviškąjį Kristų jo būsimoje karalystėje, įvyks “teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš numirusiųjų.”—Ap. Darb. 24:15.

Šetono Melas

Pirma negu mes paliekame šitą mūsų temos dalį bus verta dar atkreipti dėmesį į pagonių ir krikščionių priimtosios netikros teorijos kilmę,

būtent, įsitikinima kad "nėra mirties." Jei Biblija taip aiškiai mokina, kad mirtis yra žiauri tikrėnybė ir baisiausi žmogaus neprietelė, tai iš kur atsirado nuomonė, kad ji yra prietelė, dėl to kad yra tik vartais į kitą gyvenimą?

Atsakymas į šį klausimą randamas 1 Mozės knygos aprašyme apie žmogaus patekimą į nuodėmę ir mirtį. Šetonas, veikdamas, žalčiui tarpininkaujant, kalbėjosi su motiną Jieva apie tą dalyką dar pirm to, kai prasižengimas užtraukė ant jos mirtį, ir tarė: "Visai judu nenu-mirsita." (1 Moz. 3:4) Dievas buvo pasakęs, kad bausmė už nepaklusnumą bus mirtis—"ištikrųjų tu numirsi." (1 Moz. 2:17) Visos Biblijos liudijimas sutinka su šituo pradiniu pareiškimu apie tai, ką reiškia bausmė už nusidėjimą. "Nuodėmės alga yra mirtis," sako šv. Povilas. (Rom. 6:23) "Siela, kuri nusidės, pati turės mirti," pasakyta Ezekielio 18:4.

Skaitydami Apreiškimo 20:2, 3 mes supran-tame kad "senasis žaltys," kuris suvedžiojo motiną Jieva, pasiliko suvedžotojas iki šiol; ir istorija parodo, kad ištikrųjų taip yra. Per visus amžius ir visais galimais apgaulingais budais buvo ūgdomas šetono melas: "Visai judu nenu-mirsite." Pasekmėse šiandie kone visi, kurie bando tikėti į būsimąjį gyvenimą, stato savo tikėjimą ant prasimanymo, kad žmogus turi įgimtą nemirtinumą. Bet klausimas, ką sako Šventasis Raštas apie nemirtinumą? Sekančiame skyriuje mes nagrinėsime tą klausimą.

SKYRIUS 2

AR ŽMOGUS YRA NEMIRTINGAS?

PASAKOJIMAS, kad žmogus turi įgimtą nemarumą, ir kad kuomet jį pasivija tai, ką mes vadiname mirtimi, tai tuomet žmogus tikrybėje pasidaro gyvesnis negu pirma buvo, yra pagrištas svajojimu, kad kur nors žmogaus kūne yra pasislėpusi, nesugaunama, nesučiupiama ir nematoma, bet tačiau protinga esybė, vadinama "siela." Ir teologų tvirtinimu toji siela esanti nemirtinga arba negalinti numirti; todėl tada kai kūnas miršta, šita vidujinė gudrybė tikrasis žmogus, išsprūsta iš savo kalėjimo ir žmoginių suvaržymų ir pasidaro laisva gerėties, nepaliamajam gyvenimui, daug patogesnėse sąlygose, jei tik ji nebuvo bedieviška siela. Bedievių gi sielos, sulig padavimų keliu atėjusiojo mokslo, turėsiančios kentėti neapsakomas kančias pragare, degančiame literinė ugnimi; arba pagal Romos Katalikų teologiją, iškentėti nuskirta laiką šveistainėje, pirma negu jos bus paliuosuotos ir galės gerėti dangaus palaiminimais.

Pareiškimas "nemirtinga siela," arba sielos, paprastai vartojamas religiniuose pasikalbėjimuose, yra priimtas be jokio ištyrimo ar tai yra Šventojo Rašto terminas, ar ne. Delto kai kurie nusistebės sužinoję kad tokio sakinio visai nėra Biblijoje. Tradicijinis sielos nemirtinumas yra gryna svajonė, neturinti jokio pagrindo Šventajame Rašte.

Žodžius "siela" arba "sielos" randame Bibli-

joje daugiau kai 500 kartų, bet niekur nėra nė prisiminta, kad žmoginės sielos yra nemirtinos. Priešingai, visur kur tik Biblijoje kalbama apie mirtį ar apie sielą, griežtai ir aiškiai pasakyta kad siela, lygiai kaip ir kūnas, yra pavergta mirties valdžiai. Per savo pranašą Viešpats sako: “Štai visos sielos yra mano; kaip tėvo siela taip ir sūnaus siela yra mano, siela, kuri nusidės, pati turės numirti.” (Ezek. 18:4) Naujame Testamente skaitome šitokius Jezaus žodžius: “Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, o sielos negali užmušti, verčiau bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną pražudyti pragare” (literiniai: *sunaikinti gehenoje*). (Mato 10:28) Taip yra, net ir tos sielos, kurios patenka į Biblijos pragarą, lieka sunaikintos, o ne kankinamos.

Žodis “siela” Senajame Testamente yra išverstas iš ebrajų žodžio *nepheš*. Prof. Young savo Analytical Concordance of the Scriptures sako kad žodis *nepheš* reiškia tiesiog “gyvulys” arba lit. kas tik yra gyva, jaučianti esybė. Senajame Testamente tas pats žodis taikomas žemesnės rūšies gyvunams, taip pat kaip ir žmogui. 4 Mozės 31:28 tasai žodis pritaikytas jaučiams, asilams ir avims. Senesniuose lietuviškuose vertimuose skaitome: “išrinksi . . . po kiekvieną sielą taip nuo žmonių kaip nuo bandos, nuo asilų ir nuo avių.” (4 Moz. 35, 40 ir 46) Vysk. Skvi-recko vertime šitoje vietoje žodis *nepheš* (lot. *animae*) yra neteisingai išverstas “galva,” (lot. *kaput*), kurio žodžio šitame tekste visai nėra. Kitose vietose tame pačiame Skv. vertime ebr. žodis *nepheš* arba lot. *animae* yra išverstas “dūšia.” Žr. 4 Moz. 30:4, 7, 9, 14. 1 Mozės 2:7, pasakyta, kad žmogus “pasidarė gyva siela,” lot. *animam viventum*, Taigi, jei sakytumėm, kad

žodžiai *nepheš*, *dūsia*, *siela*, arba *esybē* yra nemirtinga, tai turėtumėm daryti išvadą, kad ir gyvuliai turi savyje nemirtingas sielas. Nedaug kas juk norės priimti tokią išvadą.

Naujame Testamente žodis "siela" yra išverstas iš graikų žodžio *psuche*. Ir tai reiškia tą patį ką ebr. žodis *nepheš*. Apaštalas Petras (Ap. Darb. 2:27) paduoda ištrauką iš Psalmės 16:10, kur skaitome: "Tu nepaliksi mano sielos (ebr. *nepheš*, gr. *psuche*) pragare (Biblijos pekloje—hadėje) ir neduosi savo šventajam supūti." Petras aiškina, kad čia pranašaujama apie mirtį ir prisikėlimą Jėzaus, kad jo siela nebuvo palikta pragare.

Mato 26:38 parašyti šitokie Jėzaus žodžiai: "Mano siela nuliūdusi iki mirčiai." Šitie žodžiai pilnai sutinka su pranašo žodžiais, sakančiais, kad Jėsus "davė mirčiai savo sielą." (Iza. 53:12) Sen. Vert. "savo dūšią į smertį davė." Skv. vert. ir vėl žodis "siela" pakeistas į žodį "gyvybė, 11-je eil. gi teisingai išverstas "jo siela kentėjo vargą." Iš tiesų Jėzaus *siela mirė*, ir šios didelės aukos kaina visų žmonių sielos liko atpirktos iš mirties ir delto pagaliau bus prikeltos iš mirties.

Kita vieta, kurioje vartojamas graikų žodis *psuche* arba mūsų žodis "siela," yra Ap. Darb. 3:19-23. Čia mes turime pranašystę apie atsteigimo darbą arba prikėlimą iš numirusiųjų, kurį vykdys Mesijas po savo antrojo atėjimo ir savo karalystės įkūrimo. Čia pasakyta, kad "kiekviena siela, kuri tik nepaklausys ano pranašo, bus *išnaikinta* iš tautos tarpo." Abudu, Senasis ir Naujasis Testamentai, patvirtina faktą, kad žmonių sielos yra *mirtingos*, galinčios numirti. Todėl pagaliau visos piktos sielos bus sunaikintos, o ne užlaikomos kankinimui, kaip buvo

pasakojama ir tikima viduramžiuose.

Pirma Žmoginē Siela Sutverta

Dabar atydžiai pastebēkime kaip atsirado pasaulyje pirmoji žmoginē siela, nes tai pagelbēs mums aiškiau suprasti kas tikrybėje yra siela. Aprašymas, patiektas 1 Mozės 2:7 skaitosi: “Ir Viešpats Dievas sutvērē žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpē į jo nosį gyvybės kvapą ir žmogus pasidarē gyva siela.”

Įsitēmykime, kad čia pasakytą, kad siela buvo tai, kuo žmogus pasidarē po to, kai kūnas susijungē su gyvybės dvasia—“žmogus pasidarē gyva siela.” Šitas tekstas nesako, kaip daugelis praeityje klaidingai manē, kad Dievas sutvērē žmogų ir po to išsraudē į jį sielą. Aiškiai pasakytą, kad sutveriant žmogus “pasidarē siela.” Visai skirtinga mintis.

Sulig aprašymu, pirma buvo padarytas žmogaus kūnas arba organizmas—iš “žemės dulkių.” Su tuo sutinka šių dienų mokslas ir faktai, kurie parodo, kad žmogaus kūnas susideda vientik iš įvairių žemėje randamų elementų. Po to į aną organizmą buvo įkvēptas gyvybės kvapas, kurio reikia kiekvienam gyvam sutvėrimui. Patsai faktas, kad tai buvo įkvēpta į jo nosį, liudija kad tai buvo kvapas. Nosis juk nebūtų tinkama vieta nemirtingai sielai.

O dabar, kas atsitiko kai gyvybės kvapas buvo įkvēptas į šitą pirmojo žmogaus organizmą? Jis pasidarē gyvas, ir delto tekste pasakytą, kad “pasidarē gyva siela.” Taigi, giliau įsižiūrēję į tą dalyką mes matome, kad *siela* yra organizmo ir gyvybės kvapo susijungimo išdava (sekmė). Pavartosime iliustraciją apie elektros šviesa. Turime stiklinį padarą su tuštumu ir viela jo vi-

duryje; bet tai dar nēra šviesa. Sujungus abudu išvien, turime šviesą. Jei sudužta stiklas arba lieka nutraukta elektros jėga, šviesa užgęsta, jos nebēra, mat liko panaikinta.

Panašiai darosi su žmogine siela. Kuomet kūnas lieka sužeistas ligos arba susidūrymo, taip kad jau nebegali priderančiai pasinaudoti gyvybės kvapu, tuomet siela arba gyvasis žmogus liaujasi būti, miršta. Arba jei kokiu nors budu, kai va, prigėrimu, ar nuslopimu, gyvybės kvapas nebegali įeiti į kūną, ir vėl siela arba žmogus miršta.

Reikia atsiminti ir tai, kad didžioji gyvybės paslaptis, apie kurios išviršinį apsireiškimą mes šį tą sužinojom, pasilieka didžiojo Tvėrėjo rankose. Jis sutvėrė nevien žmogų, bet ir visus žemesnio laipsnio gyvūnus. Visokiai *gyvybei* ant žemės jis yra kaip saulė natūraliai *šviesai*—pati versmė. Žmogus negali padaryti organizmo ir pripūsti jį žemės oru, kad pasidarytų gyvas. Oras gi yra gyvybės kvapas dėl žmonių ir galvijų. Delto Dievas naudoja gyvybės kvapą arba orą atgaivindamas visus gyvus padarus ant žemės.

Bet šitas gyvybės principas savaimi nēra joki išmintis arba inteligencija. Tai yra Dievo galybė, kurios dėka turime gyvybę. 1 Mozės 7: 15, 22 pasakyta, kad visi gyvuliai turi tą patį gyvybės kvapą.

Vykdydami toliau ištyrimą mes patirsime, kad priežastis dėl kurios Biblija patiekia būsimąjo amžino gyvenimo viltį žmoginėms esybėms, kurios klausys Dievo įsakymų, yra tai, kad Tvėrėjas žada suteikti tokiems amžinąjį gyvenimą, o ne tai, kad jis būtų pradiniai įdėjęs į žmogaus kūną ką nors nemirtingą.

Nemirtingumo Viltis

Kaip jau buvo pabrėžta, sakinio 'nemirtina siela' visai nėra Biblijoje. Žodis "nemirtinasis" pasirodo tik vieną kartą visoje Biblijoje, ir toje vietoje jis taikomas Viešpačiui, o ne žmogui. 1 Tim. 1:17 mes skaitome: "Amžių Karaliui, nemirštančiajam, neregimam vienam Dievui gyrius ir garbė per amžių amžius." 1 Tim. 6:16 turime panašų pareiškimą, kuriame vartojamas žodis *nemirtinumas*. Ir šis tekstas kalba apie Viešpatį. Skaitome šiaip: "Vienas turįs *nemarumą* ir gyvenąs neprieinamoje šviesoje, kurio nematė nė vienas žmogus, ir negali matyti, jam garbė ir amžinas viešpatavimas." Šituo du tekstu turėtų galutinai nuspręsti klausimą, ar žmogus iš prigimties yra nemirtinas sutvėrimas.

Žodis "nemirtinumas" pasirodo kitose keturiuose vietose Biblijoje, ir kiekvieną kartą, juo aprašomas būsimasis sąlyginis atlyginimas tiems, kurie šiame gyvenime ištikimai seka Viešpaties pėdomis. Ir čia vėl įsitemykite gerai, kad mes nebandome įrodinėti, kad nėra būsimąjo gyvenimo žmonėms, bet verčiau tvirtiname, kad pagal Bibliją, visa būsimąjo gyvenimo viltis statoma ant fakto—būsimąjo prisikėlimo iš numirusių, o ne ant prasimanymo, kad iš prigimties mes esame nemirtinai, ir delto negalinčiais numirti.

Plačiąją temą apie prisikėlimą mes paliksime vėlesniam apsvarstymui. Trumpai paduodame tik keturius Šventraščio tekstus, kurie kalba apie krikščionių viltį, būti išaukštintais į nemirtinumą, arti prie Viešpaties. Romiečiams 2:7 mes skaitome: "Tiems (krikščionims), kurie iš-tverme geruose darbuose jieško garbės, išaukštinimo ir nemarumo." Šis tekstas parodo kad

dabar krikščionis dar neturi nemirtinumo, bet turi jo jieškoti su “īstverme geruose darbuose.”

1 Korintiečiams 15:53 mes skaitome: “Nes šitas gendamsis turi apsivilkti negendamumu ir šitas *mirtingasis* turi apsivilkti *nemirtingumu*.” Čia ir vēl pasakyta, kad “nemirtingumo” kokybē, jei žmogus kada nors jā gaus, jis turēs ateityje ja “apsivilkti.” Apaštalas aiškiausiai sako, kad dabar mes esame “mirtinomis” esybēmis. Sekanti eilutē skaitosi: “O kai šitas gendamsis apsivilks negendamumu ir šitas mirtingasis apsivilks nemirtingumu, tada įvyks žodžiai, kurie parašyti: Mirtis bus pergalēs praryta.”

Turime dar vieną ir tai paskutinį tekstą Biblijoje, kuriame kalbama apie “nemirtinumą,” t. y. 2 Tim. 1:10. Šitoje vietoje skaitome: “Dabar ji apreikšta pasirodymu mūsų Išganytojo Jezaus Kristaus, kurs sunaikino mirtį ir iškėlē švieson gyvenimą bei nemirtinumą per Evangeliją.” (Vysk. Giedraičio vert. “nesmertelnumą.”) Šitie žodžiai parodo, kad pirm mūsų Viešpaties pirmojo atėjimo niekas negalējo turėti progos, nei stengtis įsigyti nemirtinumą. Tik po to bažnyčiai buvo duotas patarimas taip daryti. Čia dar pasakyta, kad visa gyvenimo ir nemirtinumo viltis susikaupia Jezuje ir jo atpirkimo darbe.

SKYRIUS 3

KAS PASAKYTA APIE PRAGARĄ?

VIENAS iš labiausiai iškraipytų viduramžių krikščionių tikybos mokslų, yra tas, kas liečia nubaudimą tų, kurie neklauso Dievo įstatymų. Mes jau matėme, kad Biblija aiškiai mokina, kad "nuodėmės alga yra mirtis." (Rom. 6:23) Mes suradom, kad Šventajame Rašte aiškiai pasakyta, jog mirusieji yra be sąmonės. Simboliniai jie prilygsta miegantiems. Sužinojome taipgi, kad po mirties bausmė patenka "siela," žmoginė esybė, ir kad tai nereiškia sunaikinimą vientik žmogaus kūno. Taigi, turėdami mintyje tokias aiškias ir teisingas Biblijos tiesas, daugelis natūraliai panores pasiklausti, ką reikia manyti apie kankinimą piktadarių.

Tikrasis atsakymas pasirodo tada, kai pamatome, kad amžinų kančių teorija yra žmonių sugalvojimas, neturįs jokio pagrindo Šventajame Rašte. Tiesa, Biblijoje daug pasakyta apie pragarą; randame net tokių sakinių, kaip "pragaro ugnis." Tačiau nuodugniau ištyrus pasirodo, kad Biblijos pragaras visai nėra vieta kankinimo, bet yra mirusiųjų buveinė arba stovis—nesąmoningas stovis.

Reikia atsiminti ir tai, kad mūsų Biblijos yra vertimai, Senasis Testamentas iš ebrajų, o Naujasis iš graikų kalbos. Norėdami tad turėti tikrą pamatą, ant kurio būtų galima statyti išvadas šituo svarbiu klausimu apie dieviškąjį tikslą ir planą, reikia jieškoti pagalbos pas ebrajų

ir graikų kalbos žinovus, ir sužinoti ką tikrybėje reiškia žodžiai, kurie mūsų Biblijose išversti "pragaras." Taip darydami mes nusistebėsime iš ten gautųjų žinių.

Pavyzdžiui, mes randame, kad visame Senąjame Testamente yra tik vienas ebrajų žodis *šeol* išverstas pragaras (sen. pekla). Tą žodį randame 65 kartus. Paprastuose angliškuose vertimuose tas žodis išverstas 31 kartą kapas, 31 kartą pragaras, ir 3 kartus duobė. Prof. J. Strong ir Vysk. J. Skvireckas išverčia žodį *šeol* "mirusiųjų buveinė" arba "pasaulis." Bet norint padaryti galutiną išvadą, kokia tikrybėje yra "mirusiųjų buveinė arba pasaulis," reikia kreiptis į pačią Bibliją.

Ebrajų žodis *šeol* pasirodo Pam. 9:10, ir senąjame vertime yra išverstas *grabas*. Skv. vertime gi skaitome: "Ką tik tavo ranka gali padaryti, daryk savo jėgomis, nes nei darbo, nei proto, nei išminties, nei žinojimo nėra mirusiųjų buveinėje į kurią tu skubiniesi." Čia turime įkvėptojo Šventojo Rašto apibūdinimą. Aiškiai pasakyta, kad "mirusiųjų buveinėje" viešpatauja tyla, nes tai yra miegojimo pasaulis, kur nėra jokio žinojimo nei sąmonės. Per keturius tūkstančius metų, nuo Adomo sutvėrimo iki Jėzaus pirmojo atėjimo, Jehova nenaudojo kito žodžio apibūdinimui mirusiųjų buveinės. Jeigu amžinos kančios būtų alga už nuodėmę, tai ar nebūtų nemalonu ir neteisinga laikyti žmones nežinojime apie tai per taip ilgą laiką?

Gerasis pranašas Jobas žinojo kad *šeolis* buvo nesąmoningumo stovis, panašus į miegojimą, ir delto, kentėdamas didelius proto ir kūno skausmus, jis prašė Viešpaties, kad leistų jam nueiti į šitą stovį. Taip, juk Jobas meldėsi, kad galėtų

nuzengti į Biblijos pragarą. Jo maldos žodžiai buvo tokie: “Ak, kad tu mane grabe (*šeolyje*) apdengtumei ir paslėptumei, iki tavo kerštui perėjus, ir paskirtumei man laiką, kuriame atsimintumei mane.” Tėmьkite, kad Jobas norėjo nužengti į *šeoli*, kad *ištrūkus* nuo Dievo keršto. Kaip labai šita mintis skiriasi nuo viduramžių teorijos, sakančios kad pragaras esąs toki vieta, kur Dievas pasityčiodamas keršyjas visiems, kurie ten atsiduria. Kitas pastebėjimo vertas dalykas yra tas, kad Jobas buvo ištikimas Viešpaties tarnas, ir tačiau po mirties norėjo nueiti į Biblijos pragarą. Kokia čia galėjo būti reikšmė?

Atsargus ištyrimas Senojo Testamento tekstų, kuriuose randamas žodis *šeol*, parodo, kad šitas “mirusiųjų pasaulis” yra padėtis į kurią nueina po mirties gerieji ir piktieji, bei šventieji ir nusi-dėjėliai. Bet tai nėra būtinai amžinas mirties stovis. Jobas juk nesitikėjo pasilikti mirtyje. Todel baigdamas savo maldą jis prašė Viešpatį kad atsimintų jį ir pašauktų iš šeolio. Jis stato klausimą: “Argi numiręs žmogus vėl bus gyvas?” ir pats atsiliepia į savo klausimą, patvirtindamas savo viltį į prisikėlimą, tokiais žodžiais: “Tu šauksi mane ir aš atsiliepsiu, savo rankų darbui paduosi dešinę.”—Jobo 14:13-15.

Tik vieną kartą Senajame Testamente žodyje pragaras yra įterptos mintys apie skausmus arba suspaudimą. Psalmėje 116:3 mes skaitome: “Mirties skausmai (ebr. *virvės*) apstojo mane, pragaro (*šeolio*) suspaudimai prislėgė mane.” Šitoje vietoje kalba Dovidas, kuris kadaisi pasiduodavo gundymams; bet jo širdis buvo ištikima Sutvertojui, ir delto kalbama apie jį kaip apie “vyrą pagal Dievo širdį.” (Ap. Darb. 13:22)

Juk netiktų pasakyti, kad toks vyras buvo atiduotas pramanytam amžinam kankinimui viduramžių pragare. Tai ką gi jis reiškė sakydamas: “pragaro suspaudimai prislėgė mane”?

Skaitant toliau Dovido žodžių prasmę paaiškėja. Jis aiškina kaip Viešpats išgelbėjo jį iš mirties, nors jis ir buvo mirtinai susirgęs. “Pragaro skausmai,” apie kuriuos jis kalba, yra kentėjimai, kurie vargina žmogų ir galop nukankina arba užtraukia ant jo mirtį. Bet nors laikinai jis buvo išgelbėtas. Taip žiūrėdami mes matom, kad visi pasaulio kentėjimai, kurie pagaliau įveda į mirtį, gali būti pavadinti “pragaro skausmais,” nes jie pasibaigia mirtyje, *šeolyje* arba Biblijos pragare.

Pragaras Naujajame Testamente

Naujajame Testamente yra vartojamas graikų žodis *hades* išvertimui ebrajų žodžio *šeol* tose vietose, kur cituojama iš Senojo Testamento. Interesingą pavyzdį turime Ap. Darb. 2:27, “Nes tu nepaliksi mano sielos pragare (pekloje, *hadėje*) ir neduosi savo šventajam matyti supuvimo.” Šitie žodžiai yra ištrauka iš 16-tos Psalmės kur pagal Apaštalo Petro įkvėptąjį liudijimą, pranašas Dovidas išpranašavo mirtį ir prisikėlimą Jėzaus. Šitoje pranašystėje Dovidas vartojo ebrajų žodį *šeol*; vertime gi Apaštalas panaudojo graikų žodį *hades*. Iš to mes žinome, kad žodis *hades* Naujame Testamente reiškia tikrai tą patį, ką žodis *šeol* Senajame Testamente. O matydami, kad Pamokslininko 9:10 pranašas išaiškino, kad *šeolis* yra nesąmoningumo padėtis, nebelieka jokių abejonių apie tai, ką reiškia žodis pragaras Naujame Testamente.

Šv. Petras aiškina kad Psalmėje 16:10

parašytoji Dovidas pranašystė kalba apie mirtį ir prisikėlimą Jėzaus. Jo aiškinimas svarbus tuo, kad jame pasakyta, kad pats Jėzus pateko į Biblijos pragarą, tada kai buvo numiręs. Taip tai pasirodo, kad Biblijos pragaras nėra toki vieta apie kokią kalbėdavo viduramžių teologai; mes juk nemanome kad Jėzus nuėjo į kankinimo vietą. Bet atsimindami, kad Biblijos pragaras yra mirties padėtis arba stovis, mes suprantame kodėl Jėzus turėjo nueiti į pragarą. Biblija aiškina, kad Jėzus, vykindamas žmonijos atpirkimo darbą, užėmė nusidėjėlio vietą mirtyje, taip pasidarydamas atpirkimu arba atvadavimo kaina už pasaulio nuodėmes. Taip darydamas jis "paragavo mirtį už kiekvieną žmogų," ir delto turėjo nueiti į mirties padėtį arba į Biblijos pragarą. Žr. Iza. 53:3-10; 1 Tim. 2:3-6; Ebr. 2:9.

Sugrįžimas iš Pragaros

Norint būti pilnai persitikrinusiais, kad Biblijos pragaras nėra vieta amžino kankinimo, kaip mums pasakodavo tradicijiniai teologai, pažiūrėkime į Apreiškimo 20:13 ir 14. Šitoje vietoje graikų žodis *hades* pasirodo paskutini kartą Biblijoje, ir yra išverstas pragaras. Mes paduodame ištrauka: "Jūra atidavė joje buvusius mirusiuosius, mirtis ir pragaras (*hades*) davė savo mirusius, kurie juose buvo, ir kiekvienas buvo teisiamas pagal jo darbus. Ir pragaras bei mirtis buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis."

Tyrinėjant ką tik paminėtą Šventraščio vietą, pasirodo trys įžymus dalykai: Pirmas, kad Biblijos pragaras nėra amžina piktųjų arba šventųjų buveinė, nes pasakyta kad ji *atidavė*

savo mirusiuosius. Antras: kad Biblijos *pragaras nēra ugnies ežeras* (tvenkinys). Trečias: kad tie, kurie buvo pragare, buvo *numirę*, negyvi ir negalintys jausti kančių, apie kokias buvo viduramžiuose pasakojama kaip apie bausmę pasmerktiesiems.

Kaip jau buvo aiškinama, čia turime paskutinį prisiminimą apie pragarą Biblijoje; o čia pasakyta, kad šita vieta arba stovis pasidarė visai tuščia, ir delto buvo įmesta į simbolinį ugnies ežerą ir sunaikinta. Ugnis yra vienas iš mokslininkams žinomų sunaikinimo priemonių. Todel čia Viešpats naudojo ugnį kaip paveikslą arba simbolį, parodantį kad *hades*, t. y. mirties padėtis, į kurią žmonija pateko Edene, pirmųjų gimdytojų nusidėjimu, pagaliau bus visiškai sunaikinta. — 1 Kor. 15:26.

Pragaro Raktai

Apreiškimo 1:18, paties Jezaus žodžiuose, vėl yra paduotos mintys, kad pagaliau pragaras turės atiduoti savo mirusius. Jo žodžiai yra tokie: “Aš gyvasis; aš buvau numiręs, ir štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties ir pragaro raktus.” Raktai naudojami atrakinimui durų arba vartų. Savo mirtimi Jezus nusipirko šituos pragaro ir mirties raktus. Taip jis įsigijo dievišką įgaliojimą atrakinti didįjį mirties kalėjimą ir išlaisvinti belaisvius; o ištrauka, kurioje pasakyta, kad “mirtis ir pragaras atidavė mirusiuosius, kurie juose buvo,” parodo kad tikrai taip turės įvykti.

Kad Jezus dabar turi Dievo įgaliojimą prikelti numirusius, parodo taip pat žodžiai Apaštalo Povilo Rom. 14:9, kur yra pasakyta: “Juk tam Kristus numirė ir pasidarė gyvas, kad jis būtų

mirusiųjų ir gyvųjų Viešpats.” Taigi, būdamas mirusiųjų Viešpačiu, jis žadėjo panaudoti savo oficialią įgaliojimą ir galybę – “pragaro raktus,” sugražinimui pasaulio į gyvenimą. Tą pareiškimą patvirtina dar kiti Viešpaties žodžiai, kurie parašyti Jono 5:28, 29: “Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kurią visi esantieji kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą ir išeis; kurie darė gera, prisikėlimui į gyvenimą, kurie pikta darė, prisikėlimui į teismą.”

Šitas išvedimas mirusiojo pasaulio iš *šeolio* arba iš *hades*, paliks pragarą, kaip parodo Apr. 20:14, tinkamą sunaikinimui. Naujojo Testamento rašytojams tai nebuvo nauja mintis, nes apie tai buvo seniai pranašauta Senajame Testamente. Per pranašą Ozėją Viešpats yra pasakęs: “Aš išgelbėsiu juos iš mirties (grabo) galios, išvaduosiu juos iš mirties. Mirtie, aš būsiu tavo maras; o kape (*šeoli*), aš būsiu tavo sunaikintojas. Pasigailėjimas bus paslėptas nuo mano akių.” (Ozėjo 13:14) Įsitemykime kokį palaimintą užtikrinimą patiekia mums šis tekstas: “Pasigailėjimas bus paslėptas nuo mano akių.” Čia pasakyta, kad Viešpats yra galutinai nutaręs sunaikinti mirtį ir pragarą. Esame pilnai užtikrinti, kad tokios bus meilingojo Dievo tikslų pasekmės nupuolusios žmonijos naudai.

Turtingas Žmogus Pragare

Kurie yra įsitikinę, kad graikų žodis *hades*, Naujajame Testamente, yra vieta kankinimo, o ne mirties ir nesąmoningumo stovis, kaip kad Biblija aiškiai mokina, stengdamies patvirtinti savo įsitikinimą, cituoja prilyginimą apie turtingą žmogų ir Lozorių. Tiesa, kad šitame prilyginime žodis pragaras yra išverstas iš graikų

žodžio *hades*; bet atsargus ir be prietarų darytas šito aprašymo ištyrimas, parodo kad nėra galima tinkamai naudoti šitą prilyginimą įrodymui, kad gerieji po mirties nueina į laimės vietą, o piktieji lieka pasmerkti nueiti į kankinimo vietą.

Prof. Ben. Wilson, savo angliškame "*Emphatic Diaglott*," Naujojo Testamento vertime, žinodamas kad *hades* nereiškia kankinimo vietą, nusistebėjo negalėdamas suprasti tokį prilyginimą, ir delto pridėjo išnašą, paduodamas mintį, kad gal visas tas prilyginimas buvo tik įtampa, o ne tikroji Šv. Rašto dalis. Ar tai tiesa, mes negalime pasakyti. Bet žiūrint į tą aprašymą prilyginimo prasmės šviesoje, o ne literinėje prasmėje, rodos, nėra jokio reikalo abejoti jo autentiškumą. Norint turėti mintyje šito prilyginimo smulkmenas, mes patariame atydžiai perskaityti minėtąjį aprašymą, kaip jį randame Luko 16:19-31.

Jei Literinis, Tai Keistas

Pagal viduramžiuose dvasininkų išrastą nupasakojimą, šituo prilyginimu esą tvirtinama, kad visi gerieji žmonės, kurie tiki į Kristų, nueina į dangų tuojau po mirties, ir kad visi kiti, kurie nepriima Kristų šiame gyvenime, po mirties nueina į amžinas kančias. Bet atydžiai patyrinėjus, atrodo keista, kad prilyginime nėra nieko pasakyta nė apie geruosius, nė apie piktuosius; nei nėra nieko pasakyta apie dangų. Prilyginime kalbama tik apie daleidžiamai dorą žmogų, kuris buvo nuskurdęs ir aptekęs votimis, ir kad jis valgydavo trupinius, kurie nukrisdavo nuo turtingojo stalo, ir kad šunys laižydavo jo votis. Apie turtuolį gi pasakyta tik tiek, kad jis gerai pavalgydavo ir apsivilkdavo gerais drabu-

žiais, ir leisdavo beturčiui gulėti pas jo vartus.

Prilyginime nėra pasakyta, kad sergantysis vargšas po mirties nuėjo į dangų, tik pasakyta, kad angelai nunešė jį į "Abraomo prieglobstį." Jei tai būtų literinis įvykis, tai turėtumėm suprasti, kad nėra vilties dėl kitų gauti panašų palaimintą atlyginimą dėlto, kad Abraomo prieglobstyje galėjo būti gana vietos tik dėl vieno sergančio pavargėlio. Pažiūrėję gi iš antros pusės, jei manytumėm kad Abraomo prieglobstis yra dangaus simbolis, o vargšas perstato tuos, kurie yra tinkami nueiti į dangų, tai reikštu, kad norint pasidaryti tinkamais nueiti į dangų, būtinai reikia prieš mirtį tapti pavargėliais ir būti pilnais vočių, taip, kad net šunys ateitų ir laižytų mūsų žaizdas.

Žiūrėdami į šį prilyginimą tradicijinės teologijos žvilgsniu, turime dar kitų nesutikimų. Faktiškai, jame nėra nieko pasakyta, kąs sutiktu su teorija, kad krikščioniški tikėtojai nueina į dangų, kuomet jie numiršta, ir kad netikėliai nueina į kankinimo vietą. Vienas dalykas, kuri dvasininkai pasigriebė iš prilyginimo, norėdami patvirtinti Dievą-nupeikiantį pasakojimą apie kankinimą, yra tai pareiškimas, kad turtuolis po mirties pateko į kančią liepsnose. O ką gi Jezus reiškė pasakydamas šitokį keistą prilyginimą?

Mes jau įrodinėjom, kad tai buvo prilyginimo prasmės žodžiai. Jei pripažįstame juos tokiais, tai turime tikrą jų išaiškinimą. Kas pasakyta prilyginimo prasmėje, negali būti suprasta literališkai. Nors mes gal negalėsime dogmatiškai nutarti, kokią pamoką Jezus norėjo suteikti mums šituo prilyginimu, tačiau atrodo, kad paminėjimas "tėvo Abraomo," turi kokią nors sąryšį su prigimtosios Abraomo ainijos prityri-

mais; nes ir Jezaus dienose tie patys vadindavo Abraomą savo tēvu. (Mato 3:9; Jono 8:33, 39; Rom. 4:1) Todel atrodo kad tinkama išvada yra ta, kad prilyginime turtuolis atvaizdino žydų tautą. Žmonės ir šiandien naudojami įvairiais prilyginimais. Pavyzdžiui, Jungtinėse Valstybėse turime "Uncle Sam" simbolį.

Dievo akyse žydų tauta buvo karališka tauta. Jis buvo išsirinkęs ją kaip kelią, kuriuo ateis palaiminimai į visas kitas tautas. Prilyginime šitas karališkasis prigimtos Abraomo ainijos stovis buvo atvaizdintas purpuriniais turtuolio rūbais. Jis taip pat vilkėdavo plona drobe, kuria buvo parodytas tipiškas teisingumas, suteiktas žydams delei jų pasistengimo užlaikyti Mozės įstatymą, ir taipgi per jų vaizduojančias aukas šėtros tarnyboje. Turėdami jiems duotuosius turtingus Dievo pažadus, jie kasdien puikiai pokyliaudavo, kaip prilyginime pasakyta. Turtingi Viešpaties palaiminimai virto jiems įsitrenkimu. Šv. Povilas, cituodamas iš Psal. 69:22, sako: "Jų stalas tepavirsta jiems kilpa ir žabangais, papiktinimu ir atlyginimu."—Rom. 11-9.

Vargšas, rodos, gražiai atvaizdino pagonis Jezaus pirmojo atėjimo metu. Neturėdami Dievo malonės, jie ištikrųjų buvo nuskurdę. Visi pažadai buvo duoti tik žydams ir per žydus. Jei tais laikais kas iš pagonių norėjo gauti tikrojo Dievo palaiminimų, tai jis turėjo priimti žydų tikėjimą ir tapti žydu. Pagonis žydai laikydavo lyg "šunes," nevertais atkreipti į juos dėmesio.

Bet kaip žydų, taip ir pagonių padėtis žymiai persimainė trumpai po Jezaus nukryžiovimo ir prisikėlimo. Žydai buvę atmetę ir nukryžiuoję savo Mesiją, ir delto Dievo malonė buvo atimta nuo jų. Šitoje žodžio prasmėje jie numirė. Jie

neteko pagarbos ir malonēs Viešpaties akivaizdoje, ir jų tautiškoji santvarka liko visiškai sunaikinta. Tačiau jie tebegyveno kaip žmonės; ir nuo anų dienų lig šiol jie nuolat prityrė persekiojimų liepsnas.

Mirė taip pat ir pavargėlis; kitaip sakant, pagonis nebebuvo visiškai Dievo atmestais žmonėmis. Jiems pradėjo rodytis Dievo malonė ir tikintieji iš jų tarpo buvo nunešti į Abraomo prieglobsti. Kitaip sakant, jie pasidarė Abraomui ir per jį duotųjų pažadų paveldėjais. Apie tai Povilas sako: "Raštas, pramatydamas, kad Dievas, remdamasis tikėjimu, pateisina pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui Evangeliją." (Gal. 3:8) Nors per visą Evangelijos amžių žydai galėjo pasidaryti krikščionimis ir taip tapti dvasiniais Abraomo vaikais; tačiau Dievo apveizda patvarkė taip, kad pagonis buvo ypatingais šitos malonės priėmėjais. Jiems buvo suteiktos aukščiausios Dievo malonės vietos, kurios buvo atvaizdintos "Abraomo prieglobstimi."

Kaip prilyginime turtingasis maldavo Abraomą, kad siųstu Lozorių su lašeliu vandens atvėsinti jo liežuvį, arba palengvinti jo kentėjimus, taip ne kartą žydai prašydavo Dievo, kad suteiktų jiems šiek tiek pagalbos, krikščionims tarpininkaujant. Bet jų vargai ir persekiojimai nesiliovė. Iš tikrųjų, per visą ilgąjį laiką tarp žydų ir dvasinius palaiminimus turinčių pagonių, buvo didelis ir nepereinamas tarpas. Tačiau prilyginime nėra pasakyta, kad šitas turtuolio kankinimas turėjo pasilikti per amžius. Kitos Rašto vietos parodo aiškiai, kad jau dabar laikas sugrąžinti žydų tautą į pirmiau turėtąjį Dievo malonės stovį, nes jie juk yra prigimtoji Abraomo ainija (sėkla).

Kitas interesingas dalykas prilyginime yra tas, jog pasakyta, kad anie penki turtuolio paminėtieji "broliai," taip pat laikė Abraomą savo tėvu. Kuomet ana tauta, 500 metų pirm mūsų Viešpaties pirmojo atėjimo, buvo paliuosuta, kurie tuokart sugrižo į Palestiną, buvo didžiumoje iš dviejų giminių, nors sugrižo taip pat kai kurie ir iš kitų giminių. Jei turtingasis žmogus perstatė anas dvi gimines, tai kitos dešimtis giminių, kurių didžiuma neturėjo progos tiesiog patirti Mesijo mokslą, jo pirmojo atėjimo metu, galėjo būti tinkamai atvaizdintos anais penkiais broliais.

Taip aiškinant, kiekviena prilyginimo dalis pasirodo sutinkanti su Bibliją ir su istoriniais įvykiais; bet jei bandytumėm pritaikyti prilyginimą teisiesiems, tai susidurtumėm su nesuderinamomis kliūtimis ir nesutikimais. Be to dar pasirodytu, kad Biblija yra nesuderinama ir nepatikėtina, delto, kad jau buvo įrodyta, kad *šeolis* Senajame Testamente ir *hades* Naujame Testamente, kaip yra aiškiai pasakyta, yra padėtis, kurioje nėra jokio žinojimo, kuomet gi šitame prilyginime kalbama apie kankinimą hadėse. Visa gi pasidaro aišku tada kai pripažįstame, kad prilyginime kalbama apie *tautišką* mirtį, tuo tarpu kad anos tautos žmonės tebegyvena ir yra persekiojami.

Nemirštančioji Kirmėlė ir Neužgesinamoji Ugnis

Kaip jau minėjom, Senajame Testamente, tik vienas žodis *šeol*, kuriam atitinka graikų žodis *hades*, yra išverstas "pragaras." Naujajame Testamente gi turime kelis graikų žodžius, kurie išversti "pragaras." Netoli už senobinės Jeruzalės vartų buvo slėnis, į kurį buvo įmetami nu-

mirėlių kūnai ir kitokios miesto išmatos sudeginimui; ir sakoma kad buvo naudojama siera pagreitininimui sunaikinimo, turbūt dizinfekcijos tikslais. Ebraiškai ta vieta buvo vadinama Hinomo slėnis; graikai gi vadindavo jį *gehenna*. Šitas graikų žodis *gehenna* atsikartoja kelis kartus Naujajame Testamente, ir paprastuose vertimuose yra išverstas "pragaras" (sen. "pekla"). Sakoma, kad lavonai kai kurių nusikaltėlių, kuriuos žydai skaitė nevertais prisikėlimo, buvę įmetami į *gehenną*. Todel Jėzus vartojo tą žodį apibūdinimui amžino sunaikinimo, į kurį pagaliau pateks visi nepataisomieji nusidėjėliai.

Šitas žodis *gehenna* yra išverstas "pragaras" Morkaus 9:43-48, kur šitaip skaitome: "Ir jei tave piktina tavo ranka, nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą sužalotam, nekaip turinčiam abi rankas nueiti į pragarą, į neužgesinamąją ugnį. Ir jei tavo koja piktina tave, nukirsk ją; tau geriau įeiti į gyvenimą šlubam, nekaip turinčiam abi kojas būti įmestam į pragarą. Ir jei tavo akis piktina tave, išlupk ją; geriau tau vienakiu įeiti į Dievo karalystę, nekaip turinčiam dvi akis būti įmestam į pragarą, kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta."

Paminėtoje ištraukoje žodis "pragaras" yra išverstas iš graikų žodžio *gehenna*; todėl aišku, kad čia turėta mintyje visuomet degančios ir naikinančios ugnies simbolis, padarytas *Hinomo slėnyje*. Visas paveikslas rodo tik sunaikinimą, o ne kankinimą. Nes ir paminėtos kirmėlės, kurios nemiršta, padeda, geriau įsivaizdinti sunaikinimo galią, nes paprastai numirusį lavoną apstoja kirminai. Žinoma, šitos Rašto vietos vertėjai buvo įsitikinę į amžinų kančių teoriją,

ir tadel jie darē kā galējo, norēdami patvirtinti savo prasimanymus ir īsitikinimus. Besilaikymas tokios nuomonēs apie “neužgesinamajā ugnī ir nemirštantī kirminā,” minētajame tekste, palenkē kai kuriuos tikēti, kad amžinos kančios, degančiamē pragare, turi būti bausmē piktadariams.

Pavartodami savo protā mes matome, kad šita Šventraščio vieta nēra taip paini, kaip ji atrodō. Ugnis, kuri sudegina viskā, kas turi būti sudeginta, gali būti priderančiai pavadinta neužgesinama ugnimi. Jei ugnis dega iki tol, kol sudegina visa, kas turi būti sunaikinta, tai toki ugnis nēra užgesinta; bet ji juk nēra amžina ugnis. Tadel Jezus naudojo šitā prilyginimā, aišķindamas, kad nusidējēļiai turēs būti nubausti, o bausmē už nuodēmē yra mirtis, t. y. sunaikinimas, parodytas ugnies simboliu. O jei kartais ugnis nepasiekdavo visas išmatų dalis, tai kirmīnai pabaigdavo sunaikinimo darbā. Taigi, pažiūrējē, iš visų pusių, mes matome, kad Viešpats čia naudojo tinkamā sunaikinimo simbolī, parodantī, kad Šventasis Raštas sutartinai liudija, jog “nuodēmēs alga yra mirtis.”—Rom. 6:23.

Kitos šitos Šventraščio ištraukos dalys taip pat yra simbolinēs. Žmogaus akys, rankos ir kojos labai branginamos, delto kad jos naudīngos. Tadel Jezus patarē krikščionims velyk prarasti jas, nekaip netekti amžīnojo gyvenimo. Kitaip sakant, jis padavē mintis, jog ir mes turime būti gatavais daryti visokį pasiaukojimā šīame gyvenime, kad kaip nors nepakenktumēm amžīnajam gyvenimui.

Pirmoj vietoj šitie īspėjimai taikomi krikščionims, kurie yra apsiēmē sekti Jezaus pēdomis.

Ta pati taisyklē bus pritaikoma sauvalingiams nusidėjėliams Tūkstantmetyje. Krikščionys dabar yra pastatyti ištyrimui, ar pasirodys tinkamas gyvenimui. Tikriausias gi būdas nugalėjimui, yra pašvęsti viską Dievo tarnystėje.

Izaijo 66:24 aprašomas tyčių nusidėjėlių sunaikinimas Tūkstantmetiniame amžiuje. Kalba yra panaši tai, kokią vartojo Viešpatys. Gal Jėzus ir citavo šituos pranašo žodžius, pritaikydamas sunaikinimo simbolį tiems, kurie dabar turi pasirodyti vertais gyvenimo. Mes paduodame ištrauka: "Jie išeis ir matys lavonus vyrų, kurie kelia prieš mane maištą; jų kirminas nemirs ir jų ugnis neužges ir jie bus pasibjaurėjimo dalykas kiekvienam kūnui."

Jų Kankinimo Dūmai

Kartais kai kurie cituoja Apreiškimo 14:10, 11, kankinimo teorijos patvirtinimui. Šita Rašto vieta taip skaitosi: "Tas gers Dievo rūstybės vyno, kurs neatskiestas įpiltas jo rūstybės taurėn, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų akivaizdoje ir Avinėlio akivaizdoje; jų kančių dūmai kils amžių amžiais; nėra poilsio tiems, kurie garbino žvėrį ir jo paveikslą ir kas ima jo vardo žymę."

Jei aukščiau paduotieji Viešpaties žodžiai yra literinis aprašymas tikrų įvykių, tai nedaug kas iš žmonijos turi rūpintis apie juos, nes pasakytą, kad kankinami bus tie, kurie garbina žvėrį arba žvėries paveikslą. Nors pagonių šalyse kai kurie garbindavo žvėris, mažai buvo tokių, kurie garbindavo literinius žvėris; o čia juk kalbama apie žvėrį, panašų į leopardą, su lokio kojomis, liuto nasrais, ir su septyniomis galvomis ir dešimt ragų. (Apr. 13:1, 2) Tie žodžiai atrodo dar

keistesni kuomet, imdami juos literališkai, pastebime kad kankinimas įvyks šventųjų angelų akivaizdoje, nes sakoma kad angelai esą danguje. Jei tokie dalykai įvyksta danguje, tai reikėtų manyti, kad dangus yra visai ne toks, apie koki dauguma pasakodavo.

Apreiškimo knyga yra simbolių knyga ir kas joje parašyta, turi simbolinę prasmę. Čia paminėti "žvėris" turbūt atvaizdina netikrą religinę sistemą, reikalaujančią kad žmonės ją garbintų; ir jos simbolinė reikšmė yra toki, kad tie, kurie tariasi esą Avinėlio pasekėjais ir tikrojo Dievo garbintojais, ir tačiaus gerbia šitą žvėrį, patenka į visokeriopus vargus, ir dalyvauja kentėjimuose, kokie ateis ant visų netikrų sistemų "didžiųjų suspaudimų metu, su kuriais turi galutinai pasibaigti šita gadynė. Šituose tekstuose nėra nieko pasakyta apie kankinimą po mirties.

Aišku, kad "jų kankinimo dūmai" simbolinėje prasmėje reiškia, kad jų kančių įrodymas arba atsiminimas, bus prisiminimu kas atsitiks su tais, kurie garbina ką kitą, o ne tikrąjį Dievą. Nežiūrint to, ką visos šitų tekstų smulkmenos gali reikšti, negalima sandermingai naudoti šituos simbolinius pareiškimus parėmimui viduramžių teorijos apie amžiną kankinimą nedorųjų.

Kaip Bus Kankinamas Šetonas

Kai kurie, norėdami "patvirtinti" pasakojimą apie amžinas kančias, pasigriebė žodžius pasakytus Apreiškimo 20:10, sakydami jog jais esą galima patvirtinti kankinimo teoriją. Mes paduodame ištrauka: "Velnias, kurs suvedžiojo juos, buvo įsmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur yra žvėris ir netikras pranašas, ir jie bus kan-

kinami dieną ir naktį per amžių amžius.” Mes jau matēm, kad Biblija daro aiškų skirtumą tarp “ugnies ežero” ir “pragaro” arba *hadēs*, nes pasakyta, kad pragaras bus įmestas į ugnies ežerą. (Apr. 20:14) Šitas šetonui žadėtasis kankinimas yra skirtas tik jam, ir negali, paliesti tuos, kurie bus išgelbėti iš pragaro ir nuo kurių veidų bus “nušluostytos ašaros.”—Apr. 21:4.

O kaip šetonas bus kankinamas? Ar galime pritaikyti jam viduramžių teoriją, jei ji netinka kitiems. Manome, kad ne. Graikų žodis, kuris čia išverstas “kankinami,” Prof. Strong aiškinimu, yra išverstas iš žodžio *basanos*, kurio tikroji reikšmė yra “bandymo akmuo.” Tas pat žodis pasirodo 2 Petro 2:8, kur pasakyta, kad nedori sodomiečių darbai kankindavo teisingojo Loto sielą. Mintys apie Lotą turbūt yra tokios, kad jis kasdien matė kokios pavojingos yra bedieviško gyvenimo sėkmės.

Norėdami teisingai suprasti kaip bus “kankinamas” velnias, pasinaudosime atkreipdami dėmesį į pranašystę Izaijo 14:15-17, kuri šitaip skaitosi: “Tu būsi nutrauktas į pragarą (šeolį), į duobės gilumą. Kas tave mato, tie pasilenkia ir į tave žiūri. Ar tai tas žmogus, nuo kurio žemė drebėjo, kurs kratė karalystes, kurs iš pasaulio padarė tyrumą, jo miestus sugriovė, ir savo kaliniams neatidarydavo kalėjimo,” (mirties kaliniams).

Palyginus šitą pranašystę apie šetono sunaikinimą su pareiškimu Apreiškimo knygoje, kur kalbama apie jo “kankinimą,” paaiškėja, kad velnias pasidarys amžinu pavyzdžiu baisingos padėties, į kokią patenka tie, kurie sukyla prieš Dievą. Per amžių amžius Viešpaties išgelbėtieji laikys jį didžioje paniekoje. Nereikia manyti,

kad velnias pasiliks sąmoningas ir žinos jog jis yra niekinamas. Toki nėra būtina šito teksto prasmė. Mes patys kartais girdime vieną kitą sakant apie tą, kuris jiems nepatiko, kol gyveno su jais: "Tas žmogus yra miręs, tegul jis dabar ilsisi, nieko nepadarysime kalbėdami apie jį."

Žinoma, aktualiai, mūsų kalbėjimas nebegali nieko gero nei blogo padaryti tam, kurs yra numiręs; panašiai amžinas išniekinimas, sumestas ant šetono, nepalies jį tada kai jis bus galutinai sunaikintas ugnies ežere; tačiau žmonės neduos jam ramybės, jie laikys jį pavyzdžiu, parodančiu kokios pavojingos yra piktų ir savi-meilės darbų sėkmės. Tokiu būdu dieviškasis leidimas blogo virs amžinu palaiminimu visiems, kurie tik priims ir klausys Dievo įsakymų. Tokiu būdu kiekvienas galės priderančiai atskirti gera nuo blogo. Neabejotina, kad didžiuma pasirinks kas gera.

SKYRIUS 4

DVASIOS IR DVASIŠKUMAS

“Nes ir Kristus kartą kentėjo už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad jis mus atvestų pas Dievą, budamas, tiesa, numarintas kūnu, bet gyvas padarytas dvasia; ja jis nuėjęs skelbė kalėjime esančioms dvasioms, kurios kadaise buvo nepaklusnios, kai Dievo kantrumas laukė Noės dienose, tuo metu, kai buvo statoma arka, kuria nedaugelis, tai yra, aštuonios dūšios (sielos) buvo išgelbėtos per vandenį.”—1 Petro 3:18-20

KAD Dievo Žodžio tiesos negali būti priderančiai suprastos ir įvertintos, jei neįsižiūrime į visus liudijimus, kalbančius apie kurią nors temą, aiškiai parodo kai kurie sakiniai apie tai, kur buvo Jėzus tuo tarpu kai buvo miręs iki jo prisikėlimui.

Apaštalas Petras, kalbėdamas apie Viešpaties Jėzaus mirtį ir prisikėlimą, cituoja Senojo Testamento pranašystę ir sako, kad Jėzus buvo pragarė. (Psa. 16:10; Ap. Darb. 2:27-32) Klaidingos mintys apie tai, ką pats Jėzus pasakė piktdariui ant kryžiaus, įtikino daugelį, kad anas nusidėjėlis nuėjo į “rojų” tuojuo po mirties; o paviršutiniai skaitant aukščiau paduotąjį tekstą, atrodo lyg kad Jėzus nuėjo kitur kur skelbti “kalėjime esančioms dvasioms.”

Tyrinėdami Šventąjį Raštą mes sužinojome, kad Biblijos pragaras yra mirties stovis; kad Senajame Testamente *šeolis* ir Naujame Testa-

mente *hades*, yra tokie žodžiai, kurie reiškia *visišką nesužinumą*. (Mokyt. 9:10) Kadangi Jėzus mirė kaip atpirkimas arba atvadavimas už tėvą Adomą ir jojo ainiją, taip užimdamas nusidėjėlio vietą; delto reikėjo kad jis nueitų į šitą mirties stovį, t. y. į Biblijos pragarą.

Kalbėdamas apie Jėzų pranašas pasakė: "Savo kapą jis padarė su bedieviais." (Iza. 53:9) Visa ką šventasis Dievo Žodis pasako toliau apie tai, kur Jėzus buvo po to, kai jis numirė ant kryžiaus, iki prisikėlimui trečią dieną, turi sutikti su pamatiniu Biblijos mokslu.

Norint aiškiai suprasti kaip Jėzus tuo tarpu galėjo "skelbti kalėjime esančioms dvasioms," kuomet kitos Rašto vietos parodo, kad jis buvo miręs ir be nuovokos, reikia visu pirma nuspręsti kas buvo "dvasios," kurioms jis skelbė. Šitą informaciją patiekia Apaštalo Petro žodžiai: "kurios kadaise buvo nepaklusnios, kai Dievo kantrumas laukė Noės dienos."

Antrame savo laiške Petras dar aiškiau pasako kas yra anos dvasios. Štai jo žodžiai: "Nes jei Dievas nusidėjusių *angelų* nesigailėjo, bet nustūmė į pragarą, padavė juos į tamsiąsias duobes, kad jie būtų palaikomi teismui; jei jis nesigailėjo senovinio pasaulio, bet tik teisybės skelbėją Noę išlaikė patį aštuntą, kai jis užleido tvaną ant bedievių pasaulio."—2 Pet. 2:4, 5.

Priemonės, kokias naudojo piktos dvasios Endoros burtininkei tarpininkaujant, yra panašios šių laikų priemonėms. Jos perstatė anai raganai protinį vaizdą, panašų į senąjį pranašą, apsilikusį, kaip paprasta, ilgu ploščiumi. Kuomet ji pasakė kokį paveikslą ji matė savo apsvaigintu protu, Saulius tuojau suprato, kad tai buvo Samuėlio išvaizda. Jis pats gi nieko

nematē, o tik “suprato” iš burtininkės apibūdimo, kad tai buvo Samuėlis.

Aukščiau paminėtasis tekstas parodo, kad “dvasios,” kurioms Jezus skelbė, buvo viena grupė “angelų,” kurie buvo pasirodę nepaklusnūs Dievui tvano laikuose. Apaštalas Judas ir kalba apie tas pačias esybes, pavadindamas jas “angelais.” Jis toliau aiškina, kad ypatingas jų nusidėjimas buvo tas, kad jie “nepalaikė savo pirmykštės aukštos vietos.” Judas taip pat kaip ir Petras aiškina, kad šitie “angelai” yra kalėjime. Judas dar priduria, kad jie yra sukaustyti “tamsybės pančiais” ir laikomi didžiosios dienos teismui.—Judo 6.

Šitos “kalėjime esančios dvasios” nėra mirusiųjų žmonių “dvasios” arba “sielos,” bet yra dvasiniai sutvėrimai angeliškame gyvenimo laipsnyje. Šią svarbią tiesą turime visuomet laikyti atmintyje.

Mes visi žinome, kad žemiškame Dievo sutvėrimų laipsnyje turime matomų ir mums žinomų sutvėrimų, vienus aukštesniame gyvenimo laipsnyje, kitus žemesniame; nuo žemiausios rūšies lukštgyvio iki žmogaus, kuris savo tobulame stovyje buvo materialės arba žemiškos karalystės karalius. Šventasis Raštas parodo, kad toks pat Dievo sutvėrimų įvairumas siekia aukštesnio laipsnio sutvėrimus, daug aukščiau nekaip mes galime matyti. Yra taip pat dvasinis pasaulis, toli aukštesnis už žmoginį, ir šitame dvasių pasaulyje, taip pat kaip ir naturaliam, gyvena įvairių laipsnių esybės, tokios kai angelai, kerubai, ir t. t.

Apie žmogų psalmistas sako: “Tu padarei jį mažką žemesnį už angelus.” (Psa. 8:5) Kuomet Jezus atėjo ant žemės numirti kaip Atpirkėjas,

jis buvo “padarytas kūnu,” ir mirė kaip žmogus; kuomet gi prisikėlė, jis buvo “aukščiau visų kunigaikščių, valdžių, galybių, viešpatysčių ir visokio vardo, kurs minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir būsimame.” (Efez. 1:21) Tokiu būdu Šventasis Raštas parodo aiškų skirtumą tarp žemiško ir tarp dvasinio gyvenimo laipsnių.

Biblija parodo, kad dabartiniu laiku gyvena šventi ir nešventi angelai. Po sutvėrimo visi šitie dvasiniai sutvėrimai buvo paklusnūs Dievui, ir tarnavo jam kiekvienas sulig savo gabumais. Apie tuos angelus, kurie pasiliko ištikimi Sutvėrtojų, Apaštalas sako, kad jie yra “tarnaujančios dvasios, išsiųstos tarnauti dėl tų, kurie turi gauti išganymo tėvonystę.”—Ebr. 1:14.

Vėl pasakyta: “Kalbėdamas apie angelus jis sako: Jis, kuris savo angelus daro dvasiomis ir savo tarnus ugnies liepsnomis.” (Ebr. 1:7) Apie šituos krikščionims tarnaujančius angelus Jezus sako: “Žiūrėkite, kad nepaniekintumėt nė vieno šitų mažutėlių; nes, sakau jums, jų angelai danguje visuomet mato danguje esančiojo mano tėvo veidą.”—Mato 18:10.

Žemiški ir Dangiški “Angelai”

Šventojo Rašto tyrinėtojas tegul nesistebi tuo, kad Biblijoje žodis “angelas” kartais pritaikomas žmonėms. Literinei tas žodis reiškia tarnas arba pasiuntinys; todėl skaitant apie angelus reikia persitikrinti ar tekste kalbama apie žmoginius ar apie dvasinius angelus.

Šventasis Raštas aiškiai sako, kad yra dvasiniai sutvėrimai, vadinami angelais. Pavyzdžiui, tą naktį, kurioj Jezus gimė, “angelas” paskelbė jo gimimą piemenims. Kad tai buvo dvasinė esybė, kuri atliko šitą tarnybą, aiškiai parodo žodžiai:

“Ir staiga atsirado prie angelo daugybė dangiškos kariuomenės, kuri gyrė Dievą ir sakė. Garbė Dievui aukštybėje ir žemėje ramybė geros valios žmonėms.” (Luko 2:10-14) Panašiai dvasinė esybė paskelbė Marijai, kad ji turės būti Jezaus motina. Dvasinė esybė tarnavo Jezui Getsemanės darže. Jezus kalbėjo apie dangiškas esybes tada, kai jis pasakė jog jis galėjo prašyti savo Tėvo ir gauti dvyliką legionų angelų jo apgynimui ir apsaugojimui.—Luko 1:26-38; 22:43; Mato 26:53.

Bet, kaip jau matēm, ne visi iš šitų angeliškų sutvėrimų pasiliko ištikimi Jehovahi, savo Sutvertojui. Kai kurie jų buvo nepaklusnūs, “kai Dievo kantrumas laukė Noės dienose.” (1 Pet. 3:20) Šitie neištikimi angelai paprastai yra vadinami “nupuolusiais angelais.” Šventasis Raštas parodo, kad bausmė už jų sukilimą yra įkalėjimas arba užlaikymas jų “tamsybės grandinėse.”

Kur Yra Anos “Dvasios”?

Jau paminėtame tekste Apaštalas patiekia mums labai svarbią informaciją apie tai, iš ko susidaro šitų nupuolusių angelų kalėjimas. Mes dar kartą paduodame ištrauką: “Nes jei Dievas nusidėjusių angelų nesigailėjo, bet nustūmė į pragarą (ir padavė juos į tamsiąsias duobes, kad jie būtų palaikomi teismui.”—2 Pet. 2:4.

Aukščiau paminėtame tekste žodis “pragaras” nėra išverstas iš graikų žodžio *hades* arba *gehenna*. Šitoje vietoje Apaštalas vartojo žodį *tartaroo*; ir ta yra vienintelė vieta Biblijoje, kurioje šitas žodis pasirodo. *Tartaroo* yra padarytas iš graikų žodžio *tartarus*, graikų mitologijoje vartojamo vardo apibūdinimui tamsios bedugnės arba kalėjimo. Svarstomajame tekste iš žodžio

tartaro yra sudaryti mūsų kalbos žodžiai “*nus-tūmė į pragarą.*” Delto aišku, kad tuo žodžiu reiškiamo veikmė greičiau negu vieta. Nusidėjusieji angelai nupuolė į negarbę ir pasmerkimą, todėl atrodo, kad prasmė yra toki: “Dievas nepasigailėjo nusidėjusių angelų, bet *pažemino* juos ir padavė juos surišti tamsybės grandinėmis.”

Šitie angelai, savo pradiniam šventumo laipsnyje, buvo galingi ir garbingi. Ir jie turbūt turėjo daug laisvės, ir tarnaudami Dievui bei savo žemiškiems draugams; jie beabejonės dažnai keliaudavo tarp žemės ir kitų didžiojo Kūrėjo visatos dalių. Judas sako kad šitie angelai “paliko savo buveinę.” Šitie žodžiai paaiškina tai, kas pasakyta 1 Mozės 6:2, kur skaitome: “Dievo sūnūs matydami žmonių dukteris, kad jos buvo gražios, ėmė sau moterimis tas iš visų, kurias apsirinkdavo.” Kitaip sakant, šitų angelų “nusidėjimas,” nors dalinai, buvo tas, kad jie materializavosi ir pasidarydavo žmonėmis ir turėdavo neteisėtų susigiminiavimų su žmonių dukterimis.

Ivairiais Biblijoje aprašytosios istorijos laikais kai kurie iš tų šventų pasiuntinių arba angelų buvo pasiusti aplankyti žemę ir suteikti žinių pranašams ir kitiems, ir daugeliui jų buvo leista materializuoties ir pasirodyti žmoginiais kūnais. Vieną tokį atsitikimą randame 1 Mozės 18-me sk. kur parašyta kaip trys angelai atsilankė pas Abraomą, prieš Izaoko užgimimą. Toks angelų pasidarymas žmoginių kūnų buvo Viešpaties pripažintas ir leistas, jei tik tokiuose atsitikimuose dalyvavusieji angelai nenuėjo toliau, negu jiems buvo leista eiti. Bet angelai, kurie pirm tvano nusidėjo, “nepalaikė savo pradinio vieš-

patavimo,” mat jiems patiko draugauti su žmonėmis ir pasilikti žmoginiuose kūnuose.

Dėlto, kad jie pažemino ir sumažino savo galybę neteisėtu susibendravimu su nupuolusią žmonijos padermę, jie buvo tinkamai nubausti ir pažeminti, ir tuo pačiu laiku surišti “tamsybės grandinėmis.” Naudojimas žodžio “kalėjime,” kaip pasakytą mūsų tekste, parodo jų suvaržymą ir atėmimą laisvės. Tiesa, šitos “dvasios” buvo “kalėjime” nebeturėdamos tos laisvės, kokią turėjo tada, kai buvo pilnoje sutikmėje ir draugystėje su savo Kūrėju.

Šventajame Rašte turime daug įrodymų, kad *vieta*, kurioje šitie nupuolusieji angelai yra laikomi, yra aplink žemę esantis oras; ir jų įtekmė yra apribota maž-daug netiesioginiu susisiekimu su žmonijos šeima. Evangelijų aprašymuose apie Jėzaus tarnystę, mes randame daug vietų, kuriose pasakytą, kad jis išvarinėdavo “velnius” arba “demonus.” Vėlesniais laikais apaštalai buvo įgalioti atlikti panašų patarnavimą kai kuriems, neatsižvelgiant į kritikų besistengimą įrodinėti, kad “apsėstieji,” kuriuos Jėzus ir apaštalai išgelbėdavo, buvo nervuoti arba išėję iš proto. Prieš tokius galvojimus turime aiškių ir neapverčiamų liudijimų, kad tai buvo asmeniškai “velniai,” kurie apsėsdavo ir vargindavo žmones.

Karalius Saulius ir Endoros Burtininkė

Nevien Naujame Testamente, bet ir Senajame, mes randame aprašymų apie šitų nupuolusių angelų arba “kalėjime esančių dvasių” apribotą veikimą. Pavyzdžiui, turime aprašymą apie karaliaus Sauliaus pasikalbėjimą su Endore buvusią burtininkę. Visokia burtininkystė buvo

uždrausta Mozės įstatymais, tačiau anie senobiniai dvasių tarpininkai nesiliaudavo palaikyti savo klastingąjį užsiėmimą, rizikuodami net mirties bausmę. Kaip šandie dvasių tarpininkai sakosi galį susikalbėti su numirusiais, matyt, kad tokį pat klastingą darbą bandė atlikti Endoros burtininkė.

Kuomet karalius Saulius, delei savo piktumo, buvo praradęs Dievo malonę, ir matė prieš save stovintį pavojų, nes turėjo būti priešų nugalėtas, jis šaukėsi pas raganą, kad susižinotu su Samuėliu, nes jis manė gausią kokią nors pagelbą iš mirusiojo pranašo.

Aprašymą apie tą senobinį žyniavimą randame 1 Samuėlio 28:7-20. Dauguma Biblijos skaitytojų, skaitydami šį apgaulingą Saulio pasikalbėjimą su mirusiuoju pranašu Samuėliumi, atėjo prie išvados, buk čia jie turi tikra Šventraščio priparodymą, kad mirusieji nėra tikrai numirę, bet gyvena kur nors, ir kad delto, pasinaudojant tam tikromis priemonėmis, tokiomis kaip dvasių tarpininkais, esą galima susižinoti su jais. Per ilgus amžius šetonas vartojo šitą apgaudinėjimo metodą, norėdamas įrodyti, kad Šventraščio žodžiai—"nuodėmės alga yra mirtis," yra tik melas. Nors trumpai ištyrę kai kuriuos faktus apie Sauliaus atsilankymą pas aną burtininkę, mes pamatome, kad esamojo laiko burtininkystėje naudojamas labai panašus apgaudinėjimas, ir sėkmės taip pat yra panašios.—Rom. 6:23.

Pirmoj vietoj reikia pastebėti, kad patys Sauliaus žodžiai parodo, kad jis buvo Dievo atmestas. Kalbėdamas į raganą, jis pasakė: "Dievas atstojo nuo manęs ir nenorėjo išklausyti manęs nei per pranašus, nei per sapnus." Samu-

ēlis gi, kol buvo gyvas, buvo ištikimas Viešpaties tarnas ir pranašas, ir niekados nedarė nieko kas priešinga Viešpaties valiai; bet čia mes randame, kad Saulius, pats prisipažinęs kad Dievui nepatinka toks jo sumanymas, prašė raganos, kad suteiktų jam kokių nors žinių per ištikimąjį pranašą.

Ar galime manyti, kad Samuėlis, jei būtų buvęs gyvas kur nors danguje ar kitur, būtų buvęs mažiau paklusnus Viešpačiui, negu buvo kol gyveno ant žemės? Arba turime tikėti, kad bedieviškoji burtininkė, kuri jau buvo Viešpaties pasmerkta, turėjo galybės sutrukdyti dieviškąjį nutarimą, ir atvesti Samuėlį bei įvilioti jį suteikti paguodos žodžius sukilėliui karaliui? Verčiau turime suprasti, kad šis svarbus istorinis atsitikimas Sauliaus gyvenime, yra parašytas Biblijoje, ne dėl to, kad patvirtinti raganos pretenziją, kad ji matė ir kalbėjosi su Samuėliu.

Tokiame atsitikime Saulius lengvai įtikėjo, nebesiteiraudamas kodel Samuėlis atrodė tiek pat senas ir susirietęs, kaip jis buvo gyvas būdamas ant žemės; nes dabar jis buvo dvasinė esybė, daug geresnėse aplinkybėse. Saulius neatsiminė pasiteirauti kodel Samuėlis, būdamas dvasiniame stovyje, buvo apsivilkęs tuo pačiu senu ploščiumi, kurį jis dėvėdavo, kol tebebuvo žemiška esybė. Jis nesustojo pagalvoti, kad pranašo apsiaustas, pažilusieji plaukai, ir t. t. jau buvo seniai supuvę kape. Saulius buvo atsi-traukęs nuo Viešpaties ir todėl lengvai galėjo būti šitų “meluojančių dvasių” apgautas, nes jos pasirodė pranašo išvaizdoje ir kalbėjo Sauliui burtininkei tarpininkaujant.

Burtininkė perstatė mirusįjį pranašą lyg užklausančią: “Kodel vargini mane, kad būčiau

išsauktas?” Karaliaus Sauliaus dienomis Izraēlītai abelnai tikēdavo, kad mirusieji buvo tikrai užmigę *šeolyje*, todėl klausimas, “Kodel *vargini* mane?” nebuvo jiems keistas. Bet argi tinka manyti, kad šita pasmerktoji ragana turėjo galios prikelti iš numirusių pranašą? Arba, išžiūrėję į šį dalyką moderniškojo spiritizmo atžvilgiu, jei sakytumėm kad Samuēlis visai nebuvo numiręs, bet gerėjosi dvasių pasaulyje, argi neatrodytu keista, kad burtininkė galėjo jį išsaukti “iš žemės” (13 eil.), o ne iš dangaus?

Pažiūrėję į tą dalyką moderniškos teorijos atžvilgiu, ir vėl “Samuēlio” pranašystę apie Sauliaus sumušimą ir mirtį sekančią dieną ko-voje, pasirodo visai nesuderinama. Paduodame ištrauką: “Rytoj gi tu ir tavo sūnūs būsite su manim, bet ir Izraēlio stovyklas Viešpats paduos į Pilistinų rankas.” Įsivaizduokime ištikimąjį Samuēlį ir kartu su juo mylimąjį Jonataną dvasiniame pasaulyje, ir su jais piktajį Saulių. Ar tai sutinka su viduramžių tikybos mokslu? Visai ne. Žinoma, pagaliau (ne sekančią dieną), jie visi buvo išvien mirties padėtyje *šeolyje*, Biblijos pragare; ir ten jie iki šiol tebelaukia prisikėlimo, kuomet žmogaus Sūnus pašauks iš kapų visus. Bet gi pakartoti anksčiau išpranašautą besiartinantį Sauliaus sumušimą ir mirtį, juk raganai nereikėjo jokios viršgamtinės galybės. Saulius juk buvo nusigandęs ir delto šaukėsi pas raganą ir prašė jos pagalbos.

Charles Wesley turbūt nebegalėjo suprasti kaip Endoros “burtininkė, po mirties, padėjo geruosius išvien su piktaisiais, ir delto parašė:

Ką šitie svarbūs žodžiai reiškia?

Yra viltis, kai gyvenimas pasibaigia!

Rytoj tu ir tavo sūnūs
Ilsēsis su manim kapuose.
Ne pragaro kančiose žiauriose,
Saulius ir Samuēlis pasiliks;
Ne pasmerkime, varguose,
Bet meiliingojo Jonatano draugystėje.

Tikrybėje Saulius neturėjo jokio susisiekimu su Samuėliu; jis tik išgirdo balsą vieno ar daugiau anų “kalėjime esančių dvasių,” kurių užsiėmimas nuo tvano laikų, buvo žmonijos apgaudinėjimas, ypač dalykuose, kurie liečia pomirtinę padėtį. Prisiminimas Šventajame Rašte apie žynius, burtininkus ir raganas, paduoda mums mintis, kad per tuos tarpininkus nupuolusieji angelai mėgindavo bendrauti su Izraelitais. Bet aišku kad, laikui bėgant, šitie burtininkai pakeičia savo apsireiškimų būdą. Per tulą laiką burtininkystė buvo įsigalėjusi Naujojoje Anglijoje ir Ohio, bei visoje Europoje; bet dabar ji nyksta ir jos vietą užima spiritizmas, ir su juo taipgi mažėja staliukų kilniojimas ir barškėjimas, ir jų vieton atsiranda reikšregystė ir bandymai materializuotis. Mūsų Viešpaties ir apaštalų dienose “piktos dvasios” daugiausiai apsėsdavo ir pavergdavo savo aukas.

Dabartinis Piktų Dvasių Darbas

Gavę kartą įgaliojimą materializuotis ir pasidaryti žmonėmis, ir neteisėtai panaudodami tą įgaliojimą, nupuolusieji angelai vis dar nori panaudoti tą galybę, žmonėms tarpininkaujant, arba apsėsdami juos ir paimdami savo kontrolėje jų protus. Tačiau aišku, kad žmogaus valia pirma turi pasiduoti šitų “piktų dvasių” apsėdimui. Kuomet gi jos pavergia sau ką nors, tada jau tokių valia lieka taip sulaužyta, kad ji nebe-

gali joms pasipriešinti; todėl Jezaus ir apaštalų patarnavimas buvo labai įvertintas velnių apsėstųjų jų dienose.

Nors šitie nupuolę angelai laiks nuo laiko keičia savo susisiekimą ir žmonijos apgaudinėjimo metodus, tačiau jų įtekmė visuomet yra atitolinimas nuo Dievo ir nuo jo Žodžio tiesos. Šiais laikais daug pasakojama apie pasikalbėjimą su numirusiais. Tačiau tūkstančiai padarytų bandymų – sujungtų su mokslu, ir kitokių – kokias gi pasekmes jie turėjo? Kaip Endoros burtininkei paikiausiomis klastomis pavyko suvedžioti Saulių, taip panašiai daugelis įsitikino, kad jie turėjo susisiekimą su savo mirusiais draugais ir giminėmis. Bet su tuo viskas pasibaigia. Jokios vertingos informacijos dar niekados niekas negavo spiritizmo keliu.

Kaip Kristus Skelbė Kalėjime Esančioms Dvasioms

Sužinojus tad, kas yra “dvasios,” kurioms, kaip sako Petras, Jezus skelbė, dabar turime klausimą, O kaip tasai skelbimas buvo atliktas? Kaip Jezus galėjo būti *šeolyje*, arba *hadese*, kur nėra jokio sužinumo, ir tuo pačiu laiku galėjo skelbti šitiems nupuolusiems angelams? Tikras išaiškinimas šito atrodančio nesutikimo yra visai lengvai surandamas tada, kai mes nuodugniau išnagrinėjame šitą Šventojo Rašto vietą. Mūsų paprastuose vertimuose apaštalo pasakyta, kad Jezus “nuėjo ir skelbė kalėjime esančioms dvasioms.” Kurie gi pažįsta graikų kalbą, sutinka, kad žodžiai “nuėjęs skelbė,” yra vartojami prasmėje darymo ko nors, o ne nuėjimo į kurią nors vietą. Kitaip sakant, žodis “nuėjo,” yra bereikalo pridėtas prie teksto. Senovėje paprastai

buvo vartojami tokie išsitarimai, ir dar šiandien kai kurie juos tebevartoja.

Dr. Ben. Wilson, savo angliškame *Emphatic Diaglott*, išverčia šią Rašto vietą taip: "Jis skelbė kalėjime esančioms dvasioms." Mat jis nevartoja žodžių "nuėjo ir," delto kad jie nebuvo reikalingi šiame tekste. Išnašioje jis aiškina, kad ir kiti rašytojai sutinka su juo. Taigi, išmetus laukan anuo du žodžiu, tekstas šitaip skaitomas: "Nes ir Kristus kartą numirė už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad jis mus atvestų pas Dievą, numarintas, tiesa, kūnu, bet gyvas padarytas dvasia, jis skelbė kalėjime esančioms dvasioms." (1 Pet. 3:18, 19) Aišku, kad jis skelbė šitiems nupuolusiems angelams savo mirtimi ir prisikėlimu. Jis davė jiems pamoką savo ištikimumu Dangiškajam Tėvui ir Sutvertojui, prieš kurį šitos "dvasios" buvo sukilusios.

Liucipierius buvo pirmas iš dvasišku esybių, kurios pasipriešino Dievui; ir matyt, kad jis turėjo daug įtekmės tuose, kurie vėliau prisiskyrė prie anų sukilėlių. Pareiškimas Mato Ev. 25:41—"velniui ir jo angelams," parodo, kad tarp šetono ir kitų nusidėjusių dvasinių esybių yra artima giminystė. Pasididžiavimo ir puikybės dvasia buvo kitų žemesnių nupuolusių angelų širdyse. Todel Jezaus ištikimumas, kuris vertė jį nusižeminti ir pasirodyti paklusniu iki mirties, galėjo būti *svarbi pamoka* "kalėjime esančioms dvasioms." Ir šita pamoka pasidarė dar įspūdingesnė, kuomet anos "dvasios" pamatė, kad dėl savo ištikimumo Jezus buvo prikeltas iš mirusiųjų ir išaukštintas Dievo dešinėje, o jie patys, delei savo neištikimumo, buvo pažeminti.

Taigi, po ištirimo pasirodo, kad visi Šventojo Rašto tekstai, kuriuose kalbama apie mirusiuo-

sius, pasidaro suprantami ir suderinami su pagrindine tiesa, kad “nuodēmēs alga yra mirtis,” ir kad “mirusieji nieko nebežino.”—Pam. 9:5.

SKYRIUS 5

Kas Yra Dangus?

“Tebūnie pašlovintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kurs pagal didelį savo gailestingumą atgimdė mus gyvajai vilčiai Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusiųjų, negendančiai, nesuteptai ir nevystančiai tėvonystei, laikomai danguje jums.”—1 Petro 1:3, 4.

JEI norime gauti Šventraščio atsakymą į klausimą, kas darosi su nusidėjėliais ir su šventaisiais anapus kapų, turime apsvarstyti visa, kas Šventajame Rašte pasakyta apie dangų. Šventasis Raštas griežtai sako, kad Dievas sutvėrė žmogų gyventi ant žemės, ir kad žemė buvo sutverta kaip žmogaus namai. Nors žmogus prarado savo žemišką viešpatavimą ir už nusidėjimą buvo pasmerktas numirti; tačiau Jėzaus, žmogaus Atpirkėjo, mirtimi ir prisikėlimu, buvo užtikrintas jam sugrąžinimas gyvenimo ant žemės. Nuo visuotinojo prisikėlimo, kuriuo visa žmonija bus sugrąžinta į tobulą žmoginį gyvenimą, tobuloje ir puikioje žemėje, yra išskiriami tik ištikimieji Viešpaties pasekėjai, kurie, turėdami aiškius Šventraščio pažadus, gaus dangišką atlyginimą.

Biblijoje, ypač Naujame Testamente, yra daug pasakyta apie dangišką viltį. Pats Jėzus yra pasakęs: “Mano Tėvo namuose daug buveinių. Jei taip nebūtų, būčiau jums pasakęs, nes aš einu jums vietos prirengti. Kada aš būsiu nuėjęs ir

prirengęs jums vietą, aš vėl ateisiu ir pasiimsiu jus pas save, kad kur aš esu, ten ir jūs būtumėte.”
—Jono 14:2, 3

Čia turime labai tikrą pažadėjimą, reiškiantį visišką perkeitimą nuo žemiškos į dvasinę padėtį. Bet prie šitų Viešpaties žodžių buvo pridėta daug nesusipratimų. Daug kas yra pareiškęs viltį laimėti vieną iš anų “daug buveinių” arba “gyvenimų,” bet Jėzaus aiškiai pasakyta, kad tos “buveinės” nebuvo skirtos jo pasekėjams, nes jis turėjo nueiti ir “prirengti jiems vietą.” Tų žodžių prasmė yra tokia, kad danguje jau buvo daug “buveinių” tada, kai Jėzus kalbėjo; bet dar turėjo būti paruošta jo pasekėjams nauja vieta arba buveinė.

Žodžiai “daug buveinių” primena mums vietas arba padėtis, kuriose yra gausumas džiaugsmo ir palaimų. Pati žemė ir tobulo žmogaus gyvenimo sąlygos, kokiosė buvo mūsų pirmutiniai gimdytojai, beabejonės buvo viena iš minėtųjų “buveinių.” Šitą buveinę žmogus prarado delei nusidėjimo; tačiau, Dievo paskirtu laiku, tie namai vėl bus atsteigti, kaip vėliau bus įrodyta.

Šventasis Raštas taipgi parodo, kad angelų laipsnyje taip pat yra daug buveinių. Ir šitas buveines galime priderančiai priskaityti prie mūsų Viešpaties paminėtųjų “daug buveinių.” Kiek laipsnių arba kokias pareigas turi visi sutvėrimai dvasių karalystėje, mes nežinome; tačiau matydami tokią didelę įvairenybę tarp žemiškų gyventojų materialiniame pasaulyje, mes sprendžiame, kad ir dvasiniame yra daug. Bet turėjo būti dar vienas “naujas sutvėrimas,” ir delto turėjo būti prirengta dar kita buveinė, kitame gyvenimo laipsnyje, del bažnyčios, kad

jī būtu su Jezumi ten, kur jis buvo išaukštintas tada, kai buvo prikeltas iš numirusių.

Bažnyčios Būsimoji Padėtis

Jezus pasakė: “kad kur aš esu, ir jūs būtumėte.” Šitie žodžiai parodo, kad Viešpaties pasekėjų buveinė arba gyvenimas, bus toks pat, į kokį Jezus buvo išaukštintas. Apie Jezaus išaukštinimą Apaštalas sako: “Todel Dievas išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, viršesnį už visus vardus, kad Jezaus vardu prikauptų visoks kelias danguje ir žemėje ir po žeme.” —Pil. 2:9, 10

Mūsų Viešpats buvo Dangiškojo Tėvo išaukštintas labai aukštai, “Dievo sosto dešinėje.” (Ebr. 12:2) Ir ta pati išaukštinimo vieta arba padėtis yra “prirengta” del bažnyčios. Pastebėjime kokį pažadą Jezus davė Apreiškimo 3:21: “Kas nugalės, tam aš duosiu sėdėti su manim mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdausi su mano Tėvu jo soste.”

Delfo nesistebėjime, kad Petro pasakyta, kad Kristaus prisikėlimo dėka, krikščionys yra atgimdyti gyvajai vilčiai ir “negendančiai, nesuteptai ir nevystančiai tėvonystei laikomai danguje jums.” Bet įsitėmykime Apaštalo žodžius sekančioje eilutėje: “Dievo galybe sergimiems, tikėjimu išganymui, kurs yra prirengtas, *kad būtų apreikštas paskutiniuoju laiku.*” —1 Pet. 1:4, 5.

“Paskutinis laikas” arba “paskutinės dienos,” apie kurias dažnai kalbama Biblijoje, reiškia laikotarpį, kuris seka Kristaus antrąjį atėjimą. Todel reikia suprasti, kad bažnyčiai prirengtoji dangiškoji tėvonystė, nebuvo suteikta krikščioniui mirties valandoje, kaip buvo teologų pasa-

kojama. Šitas atlyginimas bus duotas šventiesiems amžiaus pabaigoje, po Jezaus sugrįžimo ir mirusiųjų prisikėlimo. Tas pareiškimas sutinka su Viešpaties pažadėjimu apie prirengimą "vietos" jo pasekėjams: "Aš einu jums vietos prirengti, ir kada aš būsiu nuėjęs . . . aš vėl ateisiu ir imsiu jus pas save, kad kur aš esu, ten ir jūs būtumėte." Šitie žodžiai aiškiai parodo, kad nė vienas krikščionis negali turėti vilties būti su Viešpačiu iki jis "vėl ateis, ir paims" juos pas save.

Apaštalas Povilas patiekia panašų liudijimą, sakydamas: "Aš kovojau gerą kovą, . . . išlaikiau tikėjimą. Gale man atidėtas teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas; ne tik man, bet ir tiems, kurie myli jo atėjimą (pasirodymą)." (2 Tīm. 4:7, 8) Apaštalas gerai žinojo, kad jo dangiškas atlyginimas, draug-paveldėjime su Kristumi Tūkstantmetinėje karalystėje, bus suteiktas jam tik šio amžiaus pabaigoje, tada kai Jezus bus sugrįžęs paimti visus savo šventuosius pas save.

Povilo Išsiilgimas ir Troškimas

Delei neteisingo išvertimo Povilo žodžių, Pilipiečiams 1:23, kai kurie įsitikino, kad Apaštalas tikėjosi būti su Jezumi danguje tuojuo po mirties. Mes cituojame šį tekstą kaip jis paprastai yra išverstas: "Aš esu spaudžiamas iš abiejų pusių; trokštu iškeliauti ir būti su Kristumi, tai yra daug geriau." Žodis "iškeliauti" šiame tekste yra išverstas iš graikų žodžio *anailusai*, ir turėjo būti išverstas "sugrįžti," ir yra taip išverstas Prof. Wilsono *Emphatic Diaglott*.

Pirmesnėse eilutėse Apaštalas aiškina, kad jis tikrai nežinojo kaip greit jis bus nužudytas, arba

romiškiosios valdžios atstovų paleistas, ir galės dar kokį laiką tarnauti. Jis nebežinojo kuri iš tų dviejų dalykų pasirinkti: "Aš esu spaudžiamas iš abiejų pusių." Bet buvo dar trečias dalykas, kurio jis labiausiai geidė, ir tai buvo *analusai*; jis pasirinko ir norėjo būti su Kristumi.

Povilas žinojo, kad jis negalėjo būti su Kristumi iki kol Viešpats nebuvo "sugrižęs," todėl jis pareiškė savo išsiilgimą sulaukti šitą garbingą kiekvieno tikro krikščionio vilties išsipildymą. Prof. Wilson, savo *Emphatic Diaglott* išnašioje paduoda šitokių komentorių:

"Žodį *analusai* randame Luko 12:36, ir čia jis yra išverstas "sugrižtančio," 'Būkite panašūs į žmones, laukiančius savo valdovo *sugrižtančio*,' ir t. t. Jezus buvo pasakęs savo mokytiniais, kad jis vėl ateis arba sugriš. . . . Povilas tikėjo tiems pažadams ir skelbė tą patį kitiems, ir ilgėjosi bei laukė Išganytojo sugrižimo iš dangaus, nes po to jis galės būti "su Viešpačiu amžinai."

Bet jei kai kurie ir laikytusi nuomonės, kad mūsų paprastas vertimas yra tikras, tai visgi negalima įrodyti, kad Povilas tikėjosi nueiti į dangų tuojau po mirties. Buvo tik du dalykai, kurių vieną jis galėjo pasirinkti: vienas buvo ilgiau pagyventi ir tarnauti tiesai ir broliams, o antras dalykas buvo užmigti mirties miegu. Tačiau buvo dar kitas dalykas, "daug geresnis" už anuo du, ir tai buvo būti su Kristumi; bet jis žinojo, kad tuo laiku dar nebuvo galima. Jis žinojo, kad Kristaus "sugrižimas" turėjo įvykti tolimoje ateityje; ir jis taip pat žinojo, kad jam, kaip krikščioniui, bus atsilyginta prisikėlime, paskutinėje dienoje. —2 Tim. 4:7, 8.

“Mūsų Žemiški Namai”

Apaštalo Povilo žodžiai, 2 Korintiečiams 5:1-9, kartais yra neteisingai naudojami įrodinėjimui, kad krikščionys nueina į dangų tuojau po mirties; bet priderančiai supratęs, tekstas tokios nuomonės nepatvirtina. Povilas sako: “Mes juk žinome, kad mūsų žemiškam šio gyvenimo namui suirus, mes gauname rūmą iš Dievo, namus ne rankų darbo, amžinus danguje.” Povilas žinojo, kad šitas garbingas dangiškas gyvenimas buvo Jezaus pažadėtas; bet ar jis tikėjosi tai gauti mirties valandoje?

Aišku, kad ne, nes ketvirtojo eilutėje jis kalba toliau: “nes mes nenorime būti nusivilkę, bet apsilvilkę, kad, kas mirtinga, būtų gyvybės praryta.” 1 Korintiečiams 15:51-55 apaštalas aiškiai parodo, kad bažnyčia nebus apvilкта nemirtingumu pirm jos prikėlimo iš numirusių “paskutiniam trimitui” skambant. Taip tad lieka nustatytas laikas po Kristaus antrojo atėjimo, ir tai sutinka su visais kitais teksta, kalbančiais apie tą dalyką.

Kuomet 2 Kor. 5:8 Povilas kalba apie norą “išeiti iš kūno ir būti pas Viešpatį,” nereikia manyti, kad jis palygina šį gyvenimą su prisikėlimo gyvenimu anapus kapo. Čia jis kalba apie dvi sąlygas, kuriomis krikščionis šiame gyvenime gali pasinaudoti. Viena sąlyga yra, per ištikimą darymą Dievo valios, pasilikimas arti prie Viešpaties; antra gi, neištikimumu ir nepaklūsumu jo patarimo žodžiams, atsiskyrimas ir atsitolinimas nuo Viešpaties. Povilas sako: “Todel mes stengiamės jam įtikti, ar išėję iš kūno, ar jame pasilikdami.” Tas reiškia visur, kur tik mes jaučiamės arti prie Viešpaties, arba

jei kartais mes jaučiamės labai toli nuo Viešpaties, delei savo netobulybių; mes, krikščionys, turime uoliai stengtis, kad pagaliau būtumėm jo priimti ir išgirstumėm Viešpaties žodžius, “gerai padarei.”

“Jų Darbai Seka Juos”

Apreiškimo 14:13 turime brangų pažadą, kuris pritaikomas šio amžiaus pabaigai, ir negali būti naudojamas kaip abelnas pareiškimas, apibūdinantis Dievo pasielgimą su savo žmonėmis per visą Evangelijos amžių. Tekste parašyta: “Rašyk: palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje nuo dabar, sako dvasia; jie turi ilsėtis nuo savo vargų ir jų darbai seka juos.”

Žodžiai “nuo dabar” yra raktas į tikrą šito teksto supratimą. Jie parodo, kad tas pažadas pritaikomas po paskirto laiko. Kontekstas parodo, kad minėtasis laikas yra šio amžiaus pabaiga, po Kristaus antrojo atėjimo. Kitur tas laikas vadinamas “pjūtimi,” ir to laikotarpio ištikimiesiems šventiesiems, kuomet jų žemiškoji kelionė pasibaigia mirtyje, nebereikia pasilikti užmigusiems mirties miegu, bet jie lieka tuojau *prikelti* ir dalyvauja naujosios karalystės įkūrimo darbuose.

Povilas kalba apie tą patį dalyką 1 Korintiečiams 15:51, 52: “Štai aš sakau jums paslaptį,” sako Apaštalas, reikšdamas, kad jis yra pasirengęs pasakyti ką nors nepaprasta: “Mes ne visi užmigsime, bet visi būsime perkeisti, ūmai, akimirka, paskutiniajam trimitui skambant. Nes trimitas skambės, ir mirusieji bus prikelti negendą, o mes būsime perkeisti.”

Taip yra, visi šventieji turi numirti—“būk ištikimas iki mirties”—ir “visi” turi būti perkeisti

ir apsivilkti nemirtinumų; bet paskutiniam trimi-
tui skambant, bus tokių, kuriems nereikės
užmigti mirties miegu. Šitie šventieji bus per
mirtį paliuosuoti nuo savo vargų, ir tuojau vėl
pradės dirbti savo darbą išvien su Viešpačiu. Jų
staigi permaina nuo mirtingumo į nemirtingumą
nebus delto, kad jie jau buvo nemirtingi, bet
jie pataps nemirtingais tuojau po mirties, jų
prisikėlimo valandoje. Mat jiems nereikės
užmigti ir laukti Viešpaties antrojo atėjimo, kaip
kad turėjo laukti pirmesnieji bažnyčios nariai.

“Niekas Nėra Užžengęs į Dangų”

Ištikimiams Dievo tarnams, pirm Jezaus
pirmojo atėjimo, nebuvo duota jokių dangiškų
pažadų; ir paties Viešpaties aiškiai pasakyta,
kad iki tam laikui niekas nebuvo nuėjęs į dangų.
Mes cituojame Jezaus žodžius: “Ir niekas nėra
užžengęs į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš
dangaus, žmogaus Sūnus.” (Jono 3:13) Jezaus
apaštalai aiškiai suprato šitų žodžių reikšmę, nes
Petras, kalbėdamas Sekminių dieną apie ištiki-
mąjį patriarką Dovidą, pasakė: “Nes Dovidas
neužžengė į dangų.” —Ap. Darb. 2:34.

Daugelis mano, kad Enokas, kurį Dievas
perkėlė, buvo paimtas į dangų, tačiau taip nebu-
vo. Enoko “perkėlimas” gal buvo tik jo atėmi-
mas be prityrimo mirties veikmės; o gal jis ir
nematė žiaurios kitų mirties. Parašyta tik tiek,
kad jis “neturėjo matyti mirties.”

Povilas 11-me skyriuje Ebrajams, priskaito
Enoką prie praeities ištikimųjų, apie kuriuos
pasakyta, kad jie “numirė visi.” (Ebr. 11:5, 13)
1 Mozės 5:24 pasakyta, kad Enoko “nebebuvo,
nes Dievas atėmė jį.” Panašų pareiškimą turime
Jeremijo 31:15, kur parašyta apie Rakėlės nu-

mirusius Kūdikius; pasakyta, kad "jū nebēra." Taigi čia turime galutiną įrodymą, kad Enokas *nenuėjo į dangų*, kuomet buvo atimtas.

Elijas ir Ūgninis Vežimas

Kai kurie mėgina įrodyti, kad Elijas turįs būti danguje, nes jie mano, kad su vežimu jis buvo paimtas į dangų. Parašyta gi yra tik tiek, kad ugninis vežimas atskyrė jį nuo Elisiejaus. Parašyta, kad viesulas pakėlė Eliją dangun link. Žr. 2 Kar. 2:11. Turime atsiminti, kad žodžiai "dangus" arba daugskaitoje "dangūs," yra daug kartų vartojami apibūdinimui aplink žemę esančiojo oro; ir į šitą "dangų" turbūt buvo paimtas Elijas viesule, ir tuo pasibaigė jo žemiškasis gyvenimas. Žr. 1 Moz. 1:8, 9, 14, 15, 17, 20 ir 7:11, 23; Zak. 2:6.

Faktas, kad atsimainymo regėjime mokytiniai matė Eliją ir Mozę, nereiškia kad anie du pranašai buvo tikrai gyvi kur nors danguje. Nužengęs nuo atsimainymo kalno, Jėzus įsakė savo mokytiniams: "Niekam nesakykite apie šitą *regėjimą*, kol žmogaus Sūnus bus prisikėlęs iš numirusiųjų." (Mato 17:9) Regėjimas nėra tikrybė. Regėjime Petruį buvo parodyta iš dangaus nusileidžianti drobulė suteptų gyvulių, bet jie juk nebuvo tikri gyvuliai. Jonas, Patmos saloje, matė daug regėjimų, kuriuose jam pasirodė visokie gyvi ir negyvi daiktai, dviejų gadynių istorijos panoramoje; tačiau dalykai, kuriuos jis matė, nebuvo tikrybės. Taip pat ir mokytiniai matė regėjimą, kuriame pasirodė Mozė ir Elijas; bet tikrybėje abudu tuodu pranašai buvo užmigę mirties miegu, ir tebe miega iki šiai dienai, ir pasiliks mirtyje iki prisikėlimui. —Ebr. 11:35, 39, 40.

Šituo persimainymo regėjimu buvo atvaizdinta Kristaus karalystė, kuomet ji bus įsteigta ir viešpataus žemėje. Visi tikrieji krikščionys tuomet bus išaukštinti į dangišką garbę ir karaliaus su Kristumi; ir to karaliavimo tikslas yra palaiminti visą žmoniją, suteikiant sveikatą ir gyvenimą ant žemės. Tuo metu bus sugrąžintas žemėje rojus.

SKYRIUS 6

Kur Yra Rojus?

DAUGELIS vartoja žodžius “rojus” ir “dangus” manydami, kad jie turi tokią pat reikšmę, ir paprastai manoma, kad tai yra vieta arba stovis dvasinių palaimų, toli atskirtas nuo materialinio nuodėmės ir mirties pasaulio. Tikima, kad visi geri krikščionys nueina į tą vietą tuojau po mirties. Bet yra tokių, kurie atskiria rojų nuo dangaus ir tvirtina, kad rojus esąs kokia tai vidurinė vieta, į kurią patenka beveik kiekvienas po mirties, ir būna jame iki būsima teismo dienai, po kurios jie pateks ar tai į amžinos laimės dangų, arba į nesibaigiančias kančias pragare.

Atsargus Šventojo Rašto ištyrimas parodo, kad tokios nuomonės yra klaidingos, ir kad šita klaida yra tik kita didžiojo suvedžiotojo priemonė besistengiant pagrįsti savo pradinį melą: “Judu ištikrųjų nenumirsite.” Jei numirusieji yra tikrai numirę, kaip Raštas aiškiai skelbia, tai tie, kurie miršta, nebegali pasigerėti nė rojuje, nei danguje.

Žodis “rojus” literiniai reiškia daržas arba sodas. Šventajame Rašte parašyta, kad “rojus” buvo Edeno daržas, iš kurio žmogus buvo išvarytas po nusidėjimo. Ezekiėlio 36:34, 35 pranašas aiškina, kad Edeno sąlygos bus sugrąžintos žemėje, apie ką, pagal Apaštalo Petro luidijimą Ap. Dar. 3:19-21, yra kalbėję visi šventieji Dievo pranašai. Šitoje vietoje Petras kalba apie

tą laiką, kuriuo rojus bus išnaujo įsteigtas žemėje, kaip apie "visų dalykų atsteigimo laikus."

Atydžiai skaitydami Apaštalo žodžius Ap. Darb. 3:19-21, pamatysime, kad minėtasis "atsteigimo" laikas turi sekti po Kristaus antrojo atėjimo,—"kurį turi priimti dangus, kol ateis visų dalykų atnaujinimo laikai." Jei tad rojus turi būti visą-pasaulį-siekiąs laimės ir tobulybės stovis čia ant žemės, tai jau aišku, kad tokios padėties nebuvo Jezaus pirmojo atsilankymo metu. Petro aiškiai pasakyta, kad tai tikrai įvyks po Kristaus sugrįžimo ir jo karalystės įkūrimo.

Piktadaris Rojuje

O ką gi Jezus reiškė duodamas pažadą ant kryžiaus buvusiam piktadariui? Jezaus žodžiai: "Tu būsi su manim rojuje," yra atsiliepimas į piktadario prašymą: "Viešpatie, atsimink mane, kai ateisi į savo karalystę." (Luko 23:42) Nereikia manyti, kad piktadaris žinojo daug ką apie pažadėtąją Mesijo karalystę. Nebuvo reikalo, kad jis daug ką žinotų apie ją, kad sudarytų tokį klausimą. Užrašas virš Viešpaties galvos parodė aiškiai, kad jis tarėsi esąs karalius; nors tuomet neatrodė, kad Jezus galėjo kada nors turėti karališką valdžią ir gelbėti kam nors; tačiau piktadaris turbūt manė, kad jis nepadarys nieko blogo parodydamas pagarbą ir pripažindamas įtariamą nusidėjėlį karaliumi ir prašydamas įleidimo į jo karalystę.

Bet šito piktadario draugiškumas ir prašymas gavo malonų Jezaus atsakymą ir gyvą pažadą—"Tu būsi su manim rojuje." Jezaus žodžiai: "iš tikrųjų," parodo, kad ano piktadario prašymas buvo tinkamas ir priimtinas. Kitaip sakant, Jezaus atsiliepimas buvo toks: Tavo prašymas

sutinka su dieviškuoju planu. Aš esu karalius ir aš turėsiu karalystę, ir aš atsiminsiu tave toje karalystėje—“Tu būsi su manim rojuje.”

Kad Jezaus karalystė dar nebuvo įsteigta tada, kai jis davė piktadariui šį pažadėjimą, aiškiai parodo faktas, kad jis mokino savo mokytinius melstis: “Teateinie tavo karalystė. Tebūnie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.” (Mato 6:10) Šita įkvėptoji malda patvirtina faktą, kad mesijinės karalystės dar nebuvo, ir kad, kaip jau patyrėm, kuomet ji ateis, ji bus tiesiog čia ant žemės.

Taigi aišku, kad piktadaris prašė žemiško palaiminimo, ir atsiliepdamas Jezus žadėjo jam žemišką palaiminimą. Tokie žemiški palaiminimai atsteigtajame rojuje, mesijinės karalystės karaliavimo metu, bus prieinami visai žmonijai, tada kai bus įvykdyti žemėje “atsteigimo laikai.” Iki tol draugiškasis piktadaris ir visi kiti, kurie yra kapuose, turi laukti pažadėtų palaiminimų. Jie laukia užmigę mirties miegu iki žemė susilauks naujosios dienos ryto; ir tuomet jie išgirs žmogaus Sūnaus balsą ir bus pabudinti. —Jono 5:28.

O ką gi Jezus reiškė sakydamas “šiandien,” tada kai davė pažadą ant kryžiaus buvusiam piktadariui? Negalėjimas suderinti šį sakinį su daugeliais Šventraščio liudijimais apie mirusiųjų padėtį, atsirado delto, kad Biblijos vertėjai padėjo netinkamą vietą ženkleliui komą. Pradiniai Biblijos rankraščiai neturėjo jokių atskirimo ženklelių, nes rašybos ženkleliai dar nebuvo išrasti. Ženklelių vartojimas yra nelabai senas dalykas. Jie buvo pridėti prie rašybos tik apie keletą šimtų metų atgal.

Mūsų Biblijos vertėjai, kaip ir visas religinis

pasaulis, tikėjo, kad mirties valandoje žmogus lieka paimtas į dangiškąją laimės vietą, ir todėl padėjo atskyrimo ženklelį taip, kad sakinyš skaitomas sutiktinai su jų dvasininkų pasakojimais. Padėję atskyrimo ženklelį tinkamąj vietoj, mes gauname tikrąją šio teksto prasmę: "Ištikrujų sakau tau šiandien, tu būsi su manim rojuje." Taip sakydamas Viešpats pareiškė pilną pasitikėjimą savo dangiškojo Tėvo santvarka.

Žodis "šiandien," Jezaus sakinyje, reiškia tą dieną, kuri žmogaus žvilgsniu atrodė visai negalima susilaukti žadėtosios karalystės. Viešpaties tikėjimas buvo taip didelis, kad ir tokiu laiku, kuriuo visos aplinkybės paneigė jo viltį, jis vistiek užtikrino, kad tikrai bus įsteigta mesijinė karalystė ir bus atsteigtas rojus, ir kad anas piktadaris bus ten ir turės progą gerėties jo palaiminimais.

Povilas Pagautas į Rojų

2 Korintiečiams 12:1-4 Povilas sako, kad jis matė regėjimą, kuriame jis buvo "pagautas į rojų." Bet Apaštalas aiškina, kad tai buvo tik "regėjimas," ir nereiškia, kad tuomet jau buvo rojus įsteigtas. Apaštalas aiškina, kad tame pat regėjime jis buvo paimtas į "trečiąjį dangų." Šita informacija patiekia mums raktą, kaip reikia suprasti visą šitą regėjimą.

Apaštalas Petras, savo antrame laiške, 3-me skyriuje, rašo mums apie tą patį "trečiąjį dangų," kurį regėjime matė Povilas. Apaštalas Petras kalba ne tikrai apie "trečiąjį dangų," bet apie visus tris "dangus." Jis aiškina, kad pirmasis iš šitų dangų buvo pirm tvano, Noės dienose, ir kad jis buvo sunaikintas tvano metu. Jis aiškina toliau, kad po tvano prasidėjo antrasis dangus,

kuris bus sunaikintas po Kristaus antrojo atėjimo. "Bet," sako Apaštalas, "mes laukiame pagal jo pažadą naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose teisybė gyvena."

Šitas "naujasis dangus," kurio mes laukiame, bus "trečiasis dangus." "Naujoji žemė" gi bus "rojus," kurį Povilas matė regėjime. Čia Petras aiškina, kad abudu, naujasis arba "trečiasis" dangus ir naujoji arba "rojiškoji" žemė, bus sutverta arba įsteigta po Kristaus antrojo atėjimo. Šitie pareiškimai patvirtina mūsų pirmesnį aiškinimą, kad rojus dar nėra įsteigtas ir kad todėl niekas negali nueiti į rojų tuojau po mirties.

Palaiminimai Rojinėje Žemėje

Petras sako, kad "anot jo pažadėjimo, mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės." "Pažadėjimas" į kurį Apaštalas, turbūt, nurodė, yra parašytas Izaijo 65:17-25. Skaitydami šią pranašystę pamatysime, kad vienas atsižymėjęs to pažado dalykas yra sutvėrimas "naujos žemės," su kuriuo ateina "džiaugsmas" ir pasibaigimas "verksmo." Ir kad ten nebus kūdikių, nepabaigusių savo dienas. Namų savininkams bus užtikrintas ekonominis saugumas, nes jie "statys namus ir gyvens juose"; nes jie "nesidarybos veltui ir negimdys sumišimui," anksčiau kaip jie šauks, Viešpats "atsilieps"; ir ten "vilkas gyvens su avineliu"; ir pagaliau yra duotas labai plačiaprasmiškas pažadas: "Jie nebekenks ir neužmuš visame mano šventajame kalne (karalystėje), sako Viešpats."

Čia turime vieną biblinį garbingosios Dievo karalystės pažadą, nes "kalnas" šitoj vietoj yra Dievo karalystės simbolis. Apie tą patį kalną

yra parašyta Danielio 2:35, 44, 45, kur pasakyta, kad jis augo ir pripildė visą žemę. Toje karalystėje bus atsimenama apie aną ant kryžiaus pakabintąjį piktadarį. Tos karalystės dėka bus įsteigtos rojinės sąlygos visame pasaulyje. Pranašystėje nėra nieko pasakyta apie dangiškus palaiminimus; visi ten duotieji pažadai yra žemiški.

Apie tą patį naują dangų ir naują žemę yra prisimenama Apreiškimo 21:1-4, ir duodami tie patys pažadai po jų įkūrimo. Ir pažiūrėkime apie kokius toli-siekiančius palaiminimus čia kalbama! Mes paduodame ištrauką: "Ir Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir mirties jau nebebus, nė gedėjimo, nė reksmo, nė vargo nebebus, nes, kas buvo pirma, praėjo."

Pranašas Izaijas ir Apreišktojas jungia "naują dangų ir naują žemę" su "naująja Jeruzalė." Povilas, Galatiečiams 4:26, aiškina, kad bažnyčia yra ta naujos Jeruzalės klasė. Bažnyčia yra taipgi vadinama Kristaus "jaunoji," ir skaitydami Apreiškimo 21:9, 10, mes sužinome, kad šita "jaunoji" iš tikrųjų yra "naujoji Jeruzalė." Taip tad mes matome, kad kuomet jau bus įkurtas naujasis dangus ir naujoji ~~žemė~~, bažnyčios klasė tuokart bus pabaigta ir bus su Viešpačiu Jezumi, kaip bendratėvoniai **su juo** šios naujosios karalystės santvarkoje.

Tada bažnyčia, kaip Jėzaus jaunoji, dalyvaus su juo palaimintame darbe, suteikdami gyvenimą visiems, kurie klausys ir ateis prie gyvenimo versmės: "Dvasia (mūsų Viešpats Jėzus) ir jaunoji sako: Ateik . . . ir kas nori, tegul ima gyvybės vandens dovanai." (Apr. 22:17) Apreiškimo knygoje pasakyta, kad gyvybės

vanduo ištekęjo iš Dievo ir Avinėlio sosto. Tokiais tad įvairiais ir puikiais simboliais yra parodyta, kad tuomet prieinamieji gyvenimo palaiminimai bus gaunami naujosios karalystės, “sosto,” statytomis sąlygomis. Jais galės pasinaudoti visi, kurie norės, delto, kad juos nupirko Avinėlis, kurs buvo užmuštas. —Apr. 22:1.

Suprantama, kad “dangus” ir “žemė” šiuose aprašymuose taip pat yra simbolinė; ir Raštas parodo, kad jie perstato dvi karalystės vaizdomainas, būtent, dangišką, susidedančią pirmiausiai iš Jezaus ir jo pagarbintos bažnyčios, kuri bus dvasiniais nematomais valdovais karalystėje; antroj vietoj yra žemiškoji vaizdomaina, susidedanti didžiumoje iš prikeltų senovės pranašų ir kitų senovės vertingųjų, kurie bus padaryti “kunigaikščiais visoje žemėje.” —Psal. 45:16.

Jezus pasakė: “Jūs matysite Abraomą, Izaoką ir Jokubą ir visus pranašus Dievo karalystėje.” Ištikrųjų jie bus prikelti iš numirusių ir sugrąžinti į tobulą žmoginį gyvenimą; ir su šitais tobulais valdovais bei dieviškojo Kristaus atstovais, pasaulio žmonija turės tiesioginių susisiekimų. Taip, ji bus tikra karalystė, ir kai ji bus įsteigta, tikri gyvenimo palaiminimai bus teikiami visam vaitojančiam sutvėrimui.

Tokią tad viltį patiekia mums Šventasis Raštas mūsų paguodai ir sutvirtinimui, reikalui priešus. Garbė, šlovė ir nemirtinumas ir bendra tėvonystė su Jezumi jo karalystėje, yra siūloma visiems ištikimiems krikščionims; o tobulas žmoginis gyvenimas, žemiškame rojuje, visai žmonijai, kuri, tada kai Mesijo karalystė bus įsteigta, klausys jos įstatymų ir priims “gyvybės vandenį dovanai.”

Karalystės Palaiminimai

Štai kokį garbingą palaimų laiką šita dieviškoji karalystė suteiks nuodėme susirgusiam pasauliui, kaip atsakymą į maldavimą: "Teateinie tavo karalystė. Tebūnie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje!" Ištikrųjų tai bus nauja gadynė. Praeityje įvykusios gadynių permainos nuo vienos į kitą, buvo atsižymėjusios ir pastebėtinios, bet šita permaina bus žymiausia ir keisčiausia, nes ji reikš perkeitimą visame pasaulyje šetono viešpatavimo į Mesijo karaliavimą, nuo mirties valdžios į gyvenimą; nuo prietaringo garbinimo netikrų dievų, į protingą garbinimą Jehovos, tikrojo Dievo ir Kristaus, jo Sūnaus, pasaulio Atpirkėjo ir Gyvybės-Davėjo.

Prisiminimas apie tokias toli-siekiančias permainas būtų beveik netikėtinas, jei neturėtumėm užtikrinimo, kad visa tai suplanavo ir pažadėjo Visagalis Dievas, visatos Sutvertojas, kuris turi užtenkamai galios, per savo Sūnų, sugrąžinti numirusius į gyvenimą, taip kaip jis pradžioje turėjo galios sutverti gyvybę. Ir koks tai bus garbingas vaizdas, kai visa žmonija grįš į Dievą ir į gyvenimą, su amžinos linksmybės giesmėmis ant jų lūpų ir jų širdyse! Ištikrųjų "jie gaus džiaugsmo ir linksmybės, o skausmas ir vaitojimas bėgs šalin." –Iza. 35:10.

Dabar skausmas ir vaitojimas, rodos, yra neatskiriami nuo mūsų kūnų, tačiau Dievo pažadas yra toks, kad jie "bėgs šalin." Nuodėmė, ligos ir mirtis buvo priežastimi visų liūdesių pasaulyje, ir šitie žmonijos "priešai" turės būti sunaikinti Mesijo karalystės veikimu. Nors verkimas ir apsilvilkimas maišais ir apsiabarsty-

mas pelenais tēsēsi per ilgajā nuodēmēs ir mirties naktī, tačiau, netrūkus, išauš vaitojančiam sutvėrimui Tūkstantmetinio ryto aušra. Tuomet bus nušluostytos ašaros nuo visų veidų, ir pelenų vietą užims gražybė ir nuliūdimo dvasios vietą užims džiaugsmas.

Izaijo 25:6-9 pranašas patiekia mums pranašingą naujosios karalystės aprašymą, tada kai rojiškos sąlygos bus įsteigtos visame pasaulyje, ir viena tos pranašystės dalis sako, kad tuomet Dievas "sunaikins mirtį amžinai." 1 Korintiečiams 15:54 apaštalas cituoja tą pažadą ir aiškina, kad jis bus įvykdytas po bažnyčios išaukštinimo į nemirtingumą, išvien su jos Viešpačiu. Vienas iš pradinių palaimintų karalystės pažadų buvo duotas Abraomui, kurį suteikdamas Dievas pasakė, kad per jo sėklą bus palaimintos visos žemės giminės.

Galatiečiams 3:8, 16 ir 27-29, Povilas aiškina, kad Abraomui duotasis pažadas bus įvykintas per Kristų ir jo pagarbintą bažnyčią, jo ištikimuosius pasekėjus šiame amžiuje. Del tos tad priežasties rojiškos gyvenimo ir laimės sąlygos dar nebuvo įsteigtos žemėje; nes Kristaus pasekėjai šiame amžiuje, kurie dalyvaus jo dangiškuose namuose ir bus bendratėvoniai su juo, suteikime pasauliui gyvenimo palaimų, turi pirma būti išrinkti ir priręgti užimti aukštas vietas karalystėje.

Laikų ženklai neabejotinai parodo, kad mes dabar gyvename šios gadynės pabaigoje, kuomet Kristaus bažnyčios surinkimo darbas yra beveik užbaigtas. Tai reiškia, kad netolimoje ateityje pasirodys ilgai lauktoji gadynė, žadėtieji palaiminimo laikai. Netrūkus tamsioji verksmo naktis, paliks vietą giedojimo rytui. Tikros

linksmybės laikas bus tada, kai nebebus daugiau laidotuvių, nes jų vietą užims laimingas susivienijimas su mylimais draugais ir giminėmis, kurie buvo laikinai pražuvę mirtyje. Tai bus naujas ir amžinas susivienijimas su tais, kurie tuomet klausys anos dieviškos karalystės įsakymų, ir paklusnumu pasidarys atsteigiančiosios dieviškojo Kristaus ir jo pagarbintos jaunosios galybės dalyviais. —Apr. 22:17.

Joks atpirktosios padermės sutvėrimas nebus peržemas dieviškajai malonei pasiekti. Jo visagalingos ir palaimintos karalystės veikimu nė vienas iš nuodėmės sugadintųjų nebus kritęs taip žemai, kad meilingoji Dievo ranka negalėtų pasiekti ir išgelbėti krauju atpirktąsias sielas; joki nežinojimo ir prietarų tamsybė žmonių širdyse nebus taip tiršta, kad dieviškosios tiesos ir meilės šviesa negalėtų juos apšviesti ir suteikti jiems naujosios dienos džiaugsmo ir linksmybės ir duoti jiems progos parodyti paklusnumą ir dalyvauti dieviškose palaimose. Nebus ligos, kuri galėtų užpulti ir gadinti žmogaus kūną. Didysis Gydytojas tikrai ir pilnai išgydys visus. Jo karalystėje nebus jokių sudarkytų kūnų, baisingų arba perpilnų arba protiškai silpnų; visi bus pilniausiai išgydyti ir išstbulinti.

Tegul niekas nemano, kad visuotinas suderinimas ir išgelbėjimas kiekvieno asmens bus daromas neatsižvelgiant į jų paklusnumą naujosios karalystės įstatymams. Šventasis Raštas nesiūlo tokio beišlyginio išganymo. Apaštalų Darbuose 3:19-23 apaštalas kalba apie būsimąjį atsteigimo laiką, kurį Dievas yra pažadėjęs visų savo šventųjų pranašų burna. Bet jo aiškiai pasakyta, kad palaiminimai bus suteiki-

ami tiems, kurie klausys “ano pranašo,” dieviškojo Kristaus. Jis sako: “Ir atsitiks, kad kiekviena siela, kuri tik nepaklausys ano pranašo, bus išnaikinta iš tautos tarpo.”

Povilas stato klausimą, kaip kas gali tikėti į Kristų, jei jis nėra girdėjęs apie jį. Tačiau nė vienas nebus išganytas arba pražudytas delei savo nežinojimo. Šventasis Raštas mokina, kad nė vienas nebus sunaikintas “antra mirtimi,” kol nebus gavęs tikrą tiesos pažinimą ir gavęs pilną progą tikėti ir klausyti. To tikslo įvykdymui Dievo plane yra pažymėtas pabudininimas visų, kurie yra užmigę mirties miegu. Apie šitą pabudininimą kalba Apaštalas Povilas, sakydamas, kad Dievas nori, kad visi būtų “išganyti,” ne amžinai, bet išgelbėti iš mirties miego, kad galėtų pažinti tiesą ir susipažinti su Dievo dovaną—jo Sūnumi, kurs yra jų Atpirkėjas. Bet *amžinąjį gyvenimą* laimės tik tie, kurie, po to kai jie bus pažinę tiesą, “tikės” į jį. Jono 3:16 yra aiškiai pasakyta, kuriems yra skirta šita Dievo malonė. Tekstas taip skaitosi: “Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, jog davė savo vienagimį Sūnų, kad *kiekvienas, kuris į jį tiki*, neprazūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą.”

Ne mūsų dalykas yra spėti kiek daug arba nedaug atmes Dievo malonę Tūkstantmetiniame amžiuje, tada kai aiški tiesos žinia pripildys žemę, kaip jūros gilybes. Esamojo laiko aplinkybės nepatiekia mums jokios tikros taisyklės, gelbinčios teisingai nuspręsti, nes visas pasaulis dabartiniu laiku yra apakintas didžiojo suvedžio-tojo, šetono, apgaulingąja įtekme. Netinka manyti, kad visi, kurie girdi bažnyčios varpų garsą, jau turi pilną progą pažinti tiesą apie Kristų ir tikėti į jį, delto, kad dabar turime

labai daug nesutinkančių bažnyčių varpų. Bažnyčios yra nesuderinamai pasidalinusios ir nebežino kas yra tiesa; ir jei aklas veda aklą, tai galima laukti, kad abu du įkris į sumišimo ir abejojimo duobę. Ir taip dabar darosi.

Bet tuojau po įkūrimo karalystės, kurioje piktadaris prašė Jėzaus, kad atsimintų jį, šetonas, didžiausias žmonijos priešas, bus surištas. (Apr. 20:1, 2) Mesijo galybės pavartojimas yra prilygintas užtekėjimui saulės, nes naujasis žemės Karalius yra pavadintas "Teisingumo Saule," kuri užtekės su savo gydančią ir gaivinančią galybę, ir išblaškys visas tamsybės ir niektikystės ūkanas, suteikdama pasauliui tikrosios Dievo meilės ir Evangelijos šviesą.

Tai bus laikas, kuriuo visi turės pilniausią progą priparodyti savo ištikimumą ir paklusnumą teisingiems Dievo įstatymams, kurie tuomet bus vykdomi mesijinės karalystės santvarkoje. Kurie pasirodys ištikimi, tiems bus leista amžinai gyventi atsteigtame žemiškame rojuje. Kurie gi netikės ir neklausys, tie, kaip Šventajame Rašte pasakyta, bus "sunaikinti iš žmonių tarpo." —Ap. Darbai 3:23.

Taip tad ateis Dievo karalystė ir jo valia bus vykdoma žemėje taip, kaip danguje. Tokiu tad būdu Kristus karaliaus kaip Dangiškojo Tėvo atstovas, iki jis pavergs sau visus pasipriešintojus ir visokią valdžią, ir padarys, kad kiekvienas kelias priklaus ir kiekvienas liežuvis išpažins Dievo ir Tėvo išmintį, teisingumą, meilę ir galybę.